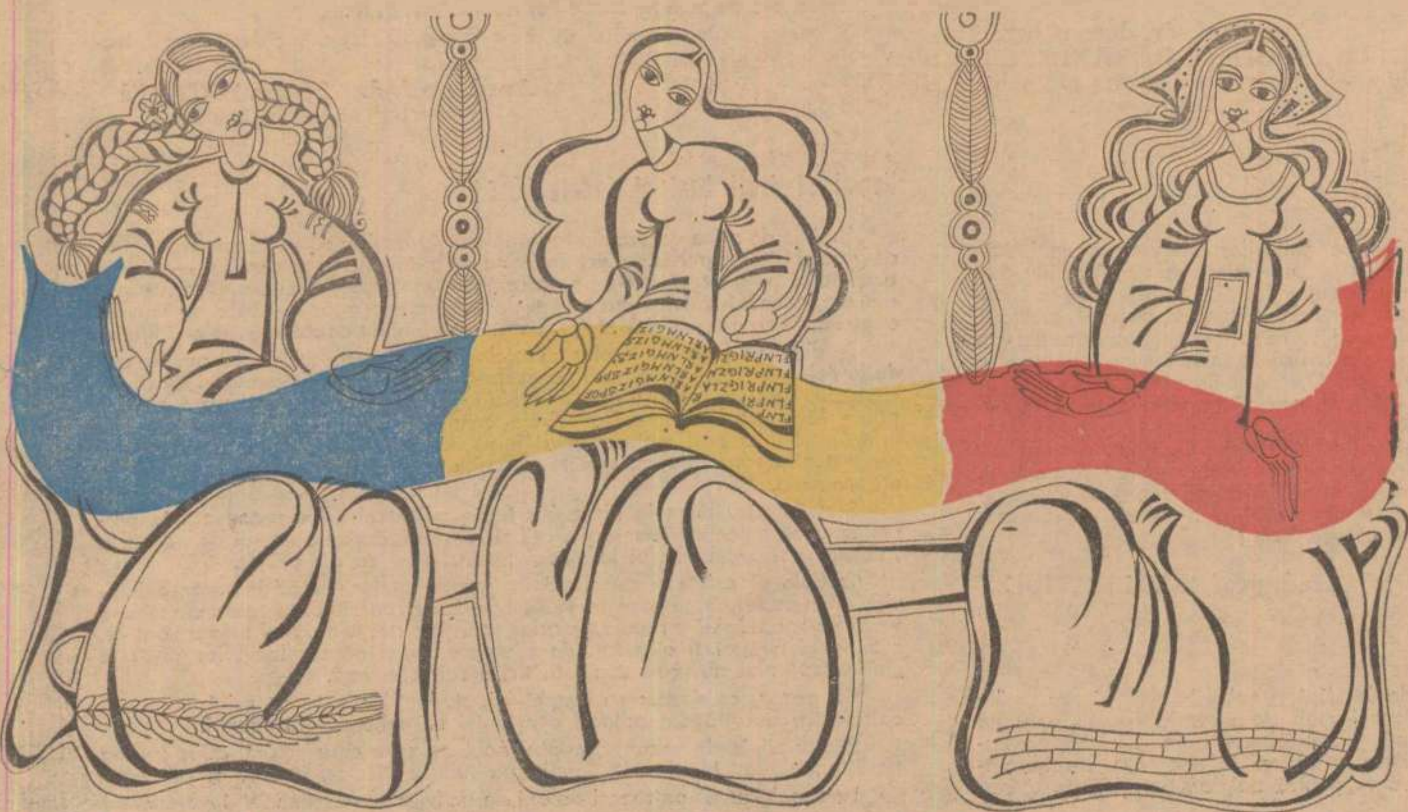
Viața studențească

REVISTĂ A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN ROMÂNIA

Nr. 46 ● Miercuri 31 decembrie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

În pag. 5—16

CALENDARIU STUDINTELUI

Veriga de aur

1969 — 365 de zile cu trei sori în frunte, astfel ne intitulam orația de întîmpinare a anului care se încheie, folosind o metaforă vizionară a Eminescului, care și-a găsit cotidian acoperirea în evenimentele succedate în acest răstimp istoric.

Debutînd printr-o puternică efervescență cetățenească generată de campania alegerilor de deputați în forumul suprem al țării și în consiliile populare, dublată pe planul muncii constructive de declanșarea marii întreceri socialiste închinate Congresului Partidului și jubileului Eliberării, 1969 a fost un an de înaltă conștiință și activitate civică, reflectată în toate domeniile, în înseși dezbaterile ample care au marcat pregătirea Congresului al X-lea al P.C.R., adăugînd noi și durabile valori democratismului tot mai larg al vieții sociale, instituționalizînd forme tot mai complexe de participare a maselor, sub conducerea Partidului Comunist Român, la bunul mers al trebilor țării.

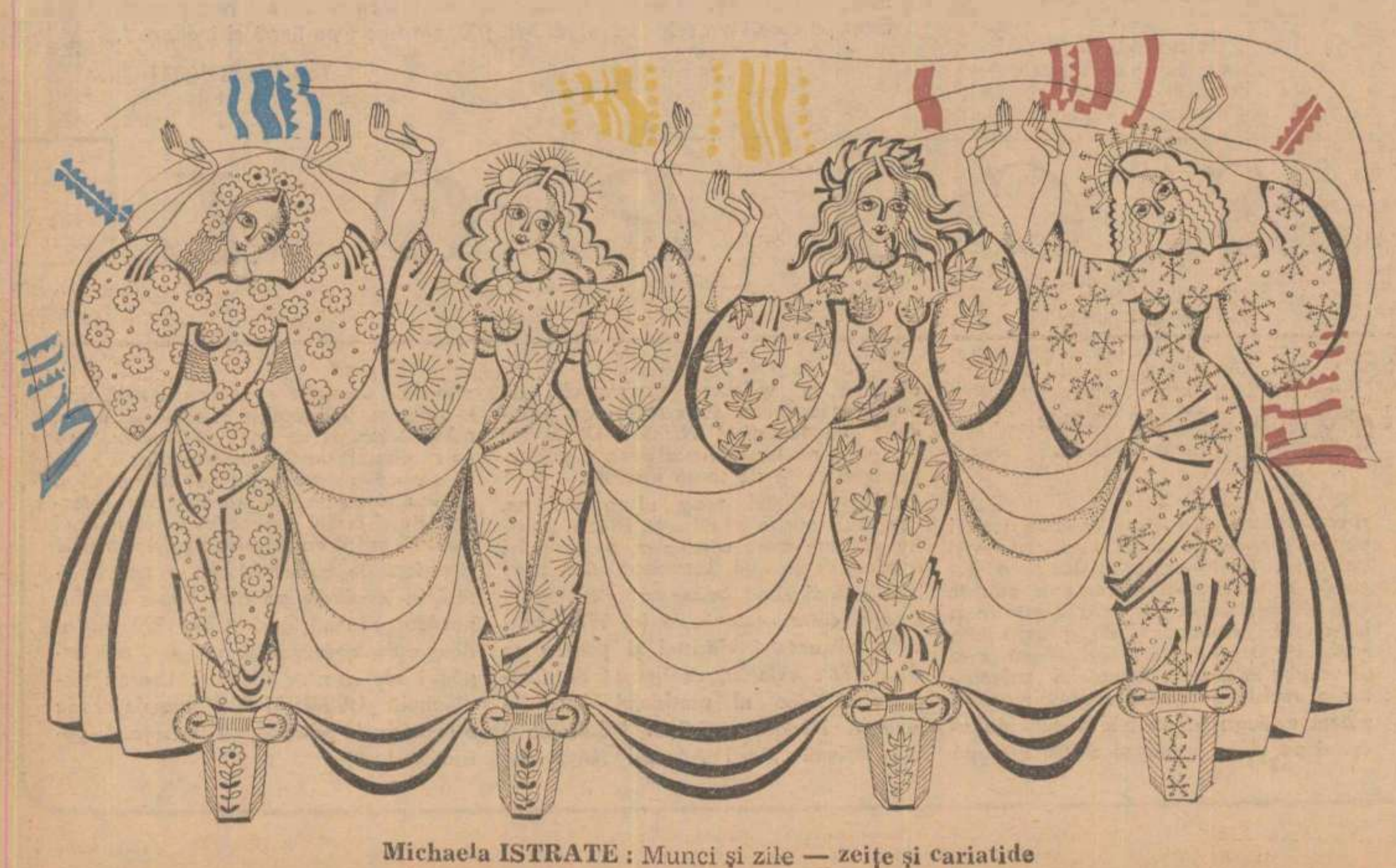
1969 ca împlinitor al sfertului de veac de la Eliberare și încheietor al unui bilanț istoric de cuceriri epocale în toate planurile vieții economice și spirituale a țării, a fost prin excelență un an jubiliar, dătător de certitudini și mîndrii, un an al celebrării unor nepieritoare victorii revoluționare și elanuri patriotice. Aflată la sfîrșit de an și început de veac, cum o definea acum 22 de ani un poet, ziua de 30 Decembrie, sărbătoarea Republicii, ne evocă în această aură jubiliară una dintre cele mai mari biruinți — domnia poporului prin el însuși.

Dar fără îndoială că, înainte de toate, 1969 este prin excelență un an vizionar și decisiv pentru o întreagă etapă istorică; Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, nu numai că a sintetizat într-un mod strălucit o întreagă experiență politică și socială, inaugurată de crucialul Congres al IX-lea, dar în același timp s-a înscris în istoria contemporană a partidului și a patriei ca o luminoasă deschidere de orizonturi pentru societatea socialistă multilateral dezvoltată.

Cheia de boltă a desfășurării acestor evenimente a fost politica realistă și înțeleaptă, fundamentată ferm pe principiile marxism-leninismului, promovată de Partidul Comunist Român, de condu-

Niculae STOIAN

(Continuare în pagina a 2-a)

Michaela ISTRATE : Munci și zile — zeițe și cariatide

UN AN FERICIT, DE MARI ÎMPLINIRI TUTUROR PROFESORILOR ȘI STUDENȚILOR PATRIEI!

MARI SUCCESE LA ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI FERICIRE DEPLINĂ!

Acum, în pragul Anului Nou, gîndurile noastre se îndreaptă, cu bucurie, către întreaga studențime, care, avînd adînc întipărite în minte și inimă îndemnurile mobilizatoare adresate de conducerea de partid și de stat și urmînd exemplul harnicului nostru popor, dovedește prin munca sa, prin pasiunea cu care învață, o înaltă responsabilitate socială față de viitorul său, față de viitorul României socialiste.

Dragi studenți, cu prilejul tradiționalei sărbători de An Nou, vă adresez, personal, și în numele Ministerului Învățămîntului, calde felicitări și vă dorim tot mai multe și mai mari succese la învățătură, sănătate și fericire deplină.

LA MULȚI ANI !

Prof. univ. Miron CONSTANTINESCU
ministrul învățămîntului

SPERANȚELE SĂ DEVINĂ CERTITUDINI!

La răscrucea anului ce se încheie și a celui ce începe, dintotdeauna salutul, urarea de succes este un prilej tradițional de exprimare a unor gînduri de prosperitate. Dar acum, ea exprimă semnificații deosebite, înscriindu-se firesc în succesiunea unui an în care întreaga viață socială și activitate a fost marcată de evenimente de înaltă însemnătate pentru împlinirea destinelor țării — al X-lea Congres al partidului comuniștilor, aniversarea celor 25 de ani de la Eliberare, recenta plenară a Comitetului Central, lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale din luna decembrie. Pentru tineretul universitar, această marcă deosebită se particularizează și prin lucrările Conferinței a VII-a a U.A.S.R. care a stabilit măsurile necesare îmbogățirii și impulsionării întregii activități obștești a studențimii.

Iată de ce, pornind de la aceste coordonate, de la realizările concrete ale tuturor studenților în planul pregătirii multilaterale pentru profesie și viață, de la rezultatele muncii asociațiilor cred că urarea primordială de succes pentru întreaga studențime și pentru fiecare student implică speranța că anul 1970 va constitui, în continuare, un an de împlinire a tuturor năzuințelor noastre, un an de temeinice eforturi în aprofundarea pregătirii noastre, năzuințe ce întruchipează încrederea și cerințele pe care societatea românească le nutrește față de cei ce se pregătesc în amfiteatrele țării.

Întorcîndu-ne gîndul cu profundă recunoștință la trecutul glorios al sfertului de veac, să împlinim îndatoririle prezentului, întru ani mulți și fericiți ai patriei noastre !

Traian ȘTEFĂNESCU
președintele Consiliului U.A.S.R.

de la

M A G I S T R U

La vremea împlinirilor

În prag de nou an, cînd tomurile severe ale științei stau în rafturile lor, cînd peste tot afli zîmbet, bucurie, voie bună, inima îndeamnă la mărturisiri. Să știți, scumpi prieteni, că ne este tare drag să muncim umăr la umăr cu voi, să veghem pînă tîrziu în noapte spre a vă aduce veste despre ce este mai de seamă printre cele vechi sau noi, spre a da verbului nostru o tot mai mare limpezime. Că fiecăruia ne este tare drag să vedem rodind strădaniile noastre ; pentru dascăl semn de rod bogat înseamnă strălucirea din ochii celui ce-l ascultă, strălucire care arată înțelegere și prețuire pentru cîte au fost și sînt de cuget și simțire create ; dar deplina mulțumire îi prilejuiește convingerea că strădaniile sale au lăsat urme adînci, urme de neșters.

Cu aceste gînduri și sentimente vă urez din adîncul inimii sănătate, entuziasm și fericire, realizarea năzuințelor voastre cele mai intime, înfăptuirea visurilor voastre tinerești. Acum, la vremea împlinirilor, mai tîrziu cînd veți purta alte răspunderi pe umeri, să știți că aveți în dascălii voștri prieteni adevărați, la care totdeauna aflați o vorbă bună, stimă, înțelegere, dragoste.

Prof. dr. docent ing.
George BĂRĂNESCU
rectorul Institutului politehnic din București

Să vă fie pardosită cu succese cărarea vieții

„Vieții studențești", redactorilor și tuturor cititorilor ei le urez, de anul 1970, să devină strălucit exemplu de cugetare, artă, gust estetic de viață socialistă în România. Ei sînt floarea speranțelor de creație și producție din care se întrupează efigia de aur a viitorului poporului nostru, cărturarii, dascălii, învățații, orînduitorii vieții de mîine, în avîntul ce-și desface spre comunism aripile peste țară. Ceea ce noi știm, din lumina ce ne-a răsfrînt-o în suflet lupta oamenilor muncii, răbduria înțelepciune a Partidului Comunist Român și aurora leninismului, peste toate năvalele de suferinți, este doar visul a ceea ce voi va trebui să înfăptuiți, **dragii noștri studenți și studente !** Privindu-vă cum creșteți la orizontul vieții, vedem și noi mai departe. Culmile pe care, din pragul noului an, vă dorim să le atingeți sînt bucuriile noastre și ale țării. Pentru aceste bucurii, trepte ale fericirii ce veți făuri-o, merită să vă dovediți demni de dragostea partidului, a poporului și a noastră, profesorii voștri. **Să vă fie pardosită cu succese cărarea vieții !**

Acad. prof. Mihai BENIUC

Belșug de note bune

Ca studenți în penultimul an de facultate, colegii mei și cu mine ne-am apropiat, în acest timp, și mai mult de meseria pentru care ne pregătim, am continuat să-i pătrundem sensurile, sub îndrumarea permanentă a dascălilor noștri, cătro care, acum și întotdeauna, ne îndreptăm recunoștința. Anul Nou 1970 va fi, pentru noi, anul pășirii pe ultima treaptă a facultății.

Pentru toate acestea, întîmpinăm Noul An cu inimile deschise, cu fruntea sus. Ni-l dorim mai frumos și mai bogat decît toți anii de pînă acum. Îl vrem luminos și plin de făgăduinți pe care să le gustăm din plin. Îl vrem limpede ca un giuvaer de cristal și încărcat cu satisfacțiile meritate. Și, pentru ca ceilalți ani care vor veni să-i semene și chiar să-l depășească, să ne urăm cu bucuria noastră dintotdeauna : sănătate, succese și belșug de note bune, la școală și în viață ; la anul și la cît mai mulți ani !

Fridelein RUHMANN
anul IV, Facultatea de fizică, Universitatea din Timișoara

Un gînd frumos

Este obiceiul ca, în pragul unui An Nou, să te îndrepți cu un cuvînt bun sau un gînd frumos către acei ce-ți sînt apropiați, către acei care, într-un fel sau altul, te-au ajutat să înveți că există o anume frumusețe interioară care se poate căpăta numai cu prețul unei munci nemăsurate.

De mult timp caut un cuvînt frumos, un cuvînt pe care să-l pot spune, acum, în prag de An Nou, celor apropiați — prieteni profesori și prieteni studenți — dar cuvintele par prea mici, prea sărace pentru a acoperi dimensiunea unui sentiment.

Ar trebui poate să existe o clipă a întîlnirilor, o clipă în care, gîndindu-ne atît de intens, să putem comunica cu cei apropiați altfel decît prin cuvinte sărace cu fugă înșelătoare. Și, poate, ar mai trebui ca această clipă să fie acolo, la hotarul dintre două cicluri, acolo unde obiceiul spune că ești dator să te îndrepți cu un gînd frumos

Silviu ANGELESCU
student la Facultatea de limbă și literatură română, Universitatea București

Semnul de timp

Din firul unor ani plini de lumină, cum sînt toți anii noștri, se desprind aceia care punctează prin strălucirea lor cele mai de seamă împliniri.

Și dintre ei, cel dintîi îl consider a fi anul care se continuă acum în alt an, 1969, anul Congresului al X-lea al P.C.R., semnul de timp care închide în el marele act al înțelepciunii și puterii de creație ale României socialiste, ale partidului și poporului nostru.

Se cuvine deci, să închinăm pentru el ca pentru o supremă chezășie a viitorului, ca pentru un simbolic „început de calendare", răsfrînt înlăuntrul ființei noastre, a tuturora celor care aparținem acestui pămînt, uniți printr-o frăție de inimă și cuget, indiferent de idiomul pe care îl vorbim.

Și pentru cei ce sînt legați în truda nobilă a cărții, pentru colegii mei din corpul didactic și pentru studenții cu care pătrundem împreună în tainele științei închin o urare de suflet.

Trecerea într-un nou an este, mai presus de orice, sentimentul de dragoste și datorie față de țară pe care-l purtăm înainte, în timp.

Și pentru toate, și pentru toți, nu există gînd mai adînc decît urarea tradițională : La mulți ani !

Acad. prof. dr. Ștefan PETERFI
prorector al Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj

Numai studenți buni și foarte buni !

Înainte de orice doresc din toată inima studenților să se integreze în munca grea și utilă a perfecționării individului, a umanității în general — munca aceasta să fie generatoare de plăcere, încununată de entuziasm. Dar, această plăcere, această satisfacție nu vine de la sine, ele apar în procesul muncii, după rezolvarea oricărei fapte propuse, dusă pînă la capăt în bune condițiuni.

Studenților care au înțeles acest lucru le doresc ca, de la om la om, de la coleg la coleg să atragă pe același făgaș și pe cei de alături de drum. Consecințele unei astfel de munci ? Nu-i greu de înțeles. Pe această cale se poate lărgi necontenit orizontul de cunoștințe, dintr-un impuls intern, în urma unei înțelegeri mature, acest lucru reprezentînd poate singura modalitate pentru formarea creierelor de calitate de care țara și umanitatea au atîta nevoie.

Statul nostru pune la dispoziție toate mijloacele și e preocupat în permanență de fenomenele selecționării și formării, depinde numai de noi să le folosim și să dăm înapoi la rîndul nostru ceea ce am primit.

Trebuie să existe o conștiință în fiecare intelectual că integrarea individului în societate se face în măsura în care posibilitățile reale corespund nevoilor societății. De regulă, în orice societate din lume, mai ales a noastră, semidocții nu pot fi asimilați de societate, nu-și găsesc locul iar dacă se „furișează" mai devreme sau mai tîrziu sînt eliminați.

De aceea, ce doresc eu tineretului, studenților, este ca printr-o muncă entuziastă, izvorîtă din adîncul conștiinței să evite aceste situații.

Pentru zilele de vacanță, pentru noul an spre care pășim, aduc urarea tradițională de „Mulți ani", împlinirea tuturor viselor, fericire și prietenie.

Personal, după patruzeci de ani de activitate didactică în învățămîntul superior, aș avea cea mai mare satisfacție dacă sfaturile mele de mai sus se vor reflecta în sesiunile de examene, în care cunoștințele căpătate să fie cît mai ample. **Îmi doresc studenți buni și foarte buni** care să învețe nu din obligație, ci din plăcere, din entuziasm. Asta îmi doresc !

Prof. dr. Petre JITARU

La mulți ani, tovarășe profesor !

Poate, de multe ori, mergînd prin Cluj, am trecut pe lîngă dumneavoastră fără să vă salut. Predați la o altă facultate, la Chimie sau la Politehnică ; n-am avut de unde să știu că, o dată sau de multe ori pe săptămînă, colegi de-ai mei, necunoscuți, vă urmăresc rostirea în amfiteatre sau în sălile de curs. N-am știut că sînteți Profesor. Dacă aș fi știut, dacă cineva de lîngă mine, student la o altă facultate, ar fi șoptit : uite, profesorul meu !, m-aș fi grăbit să înclin capul și să îngîn : bună ziua. Căci nu mi-aș ierta să știu că am trecut pe lîngă un Profesor fără să-l salut. Nu din fățărnicie, tovarășe Profesor, aș vrea să vă fi salutat cînd am trecut pe lîngă dumneavoastră, ci din respectul adînc pe care, asemeni atîtor și atîtor colegi de-ai mei din toate centrele universitare, îl port celui care sădește cunoștințe, cultivîndu-le cu pasiune ani de-a rîndul și așteptîndu-le să rodească, bucurîndu-se de rodul lor bogat. De aceea vă respect și aș fi vrut să vă pot saluta, de fiecare dată, tovarășe Profesor...

...Dar... n-am știut, și am trecut mai departe. Acum însă, la sfîrșitul unui an și începutul altuia, sînt bucuros să-mi pot împlini această aspirație. Urarea mea „La Mulți Ani" o adresez tuturor Profesorilor, cunoscuți sau necunoscuți, celor pe care i-am salutat sau, fără să știu, am trecut pe lîngă ei indiferent.

Ion CRISTOIU
anul IV — Filozofie, Cluj

D I S C I P O L

de la

Veriga de aur

(Urmare din pagina 1)

cerea sa în frunte cu tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, al cărui dinamism înnoitor ne-a purtat din izbînzi în izbînzi atît pe plan intern cît și în atît de prestigiosul dialog cu lumea, în afirmarea României ca membră de nădejde a marii comunități socialiste.

Fidelitatea și convingerea cu care întregul popor, și alături de el tineretul și studențimea țării, s-au devotat acestei politici printr-o adeziune de conștiință și de faptă **constituie totodată și o expresie a satisfacției pe care o nutresc față de realizările cu care acest an a îmbogățit patrimoniul de prosperitate materială și spirituală a țării. Dacă este să vorbim în numele tineretului universitar, și revista noastră are acest mandat, putem adăuga la multele virtuți ale acestui an și pe aceea că a fost o etapă decisivă în aplicarea programului de măsuri preconizat de conducerea partidului, de tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, pentru îmbunătățirea și perfecționarea școlii de toate gradele.**

De pe ultimul prag al acestui an, verigă de aur în înlănțuirea istoriei noastre suitoare către comunism, putem privi așadar cu deplină încredere, dar și cu luciditate maximă, cu o neostoită sete de creație **către orizonturile lui 1970, anul ultim al acestui cincinal și puntea ce duce către celălalt, configurat de Congresul al X-lea al partidului. Lucrările recentei Plenare a C.C. al P.C.R., ca și ale sesiunii Marii Adunări Naționale, abordînd sarcinile care ne așteaptă dintr-o perspectivă realistă și exigentă, ne-au adresat tuturor un apel de conștiință să ne sporim eforturile, oricare ne-ar fi locul de muncă, pentru a da noi temeinicii și certitudini aspirațiilor noastre către prosperitate și înaltă civilizație. Acestui apel studențimea îi va răspunde cu destoinicie și seriozitate, cu încrederea sa nestrămutată în idealurile pe care i le-a insuflat partidul comuniștilor. Anul 1970 va adăuga de aceea, sîntem siguri, noi împliniri ale acestor idealuri. Urarea tradițională „LA MULȚI ANI" are de aceea o rezonanță patetică, de tinerețe și patriotism !**

Istoria azi

„...REPUBLICA – LUCRU AL TUTUROR!"

„Am înțeles ce înseamnă cuvîntul Republică, am înțeles că Republica e un lucru al tuturor. Am văzut cum PARTIDUL a schimbat fața țării, viața oamenilor. Mi-am dat seama cît de mare e răspunderea noastră, a celor ce, lucrînd în presă, sîntem chemați să ducem în mase cuvîntul, îndemnul Partidului".

Ca să ilustrez pagina, în care intenționez să public cîteva din amintirile lui **Martin Cioc,** primul fotoreporter al ziarului **Scînteia,** îl rog să căutăm în arhiva publicației, sau poate, în cea personală, mai multe imagini vechi și, de e posibil, inedite.

Sînt chestionat cu anume severitate:

— Bine, bine, dar ce te interesează pe dumneata? Spune-mi din ce an să fie, precizează care evenimente.

Îmi dau seama că nu știu ce aș vrea. Să propun un personaj, un loc sau o întîmplare care să însemne ceva pentru acești 22 de ani de Republică, pe care Martin Cioc i-a însoțit de-aproape și în amănunt. Poți alege dintr-un stoc rezonabil, a cărui dimensiune o stăpînești, alegi ceva dintr-un perimetru bine cunoscut. Dar eu sînt condus în fața unui fișet, unde e clasată o cantitate fabuloasă de filme, începînd cu anul 1945.

Ești sigur în lumea ta și iată că ajungi în alta, concepută pe alte legi, în casete și fotografii și nu mai știi dacă vrei într-adevăr altceva decît să te retragi frumos într-un colț și să-ți regăsești pulsul. Luăm la întîmplare cîteva plicuri și citim titlurile. Martin Cioc încearcă să gîndească puțin pentru mine, pe firul tremurat al lui 1947:

— „Dezvelirea unui monument la... Asta nu ne interesează... Miting la... Am fotografiat multe mitinguri; dacă erau așa de multe... Uite aici afișe de propagandă pentru alegeri cu candidații și blocul democrației populare... Poate asta merge mai bine, ia vezi... Delegați ai muncitorilor în vizită la Scînteia... Să mai vedem: Conferința pe țară a femeilor, Sadoveanu vorbind la Congresul scriitorilor, instalarea lui C. I. Parhon ca președinte al M.A.N.

Pe alte filme, în alți ani: Salva Vișeu, Naționalizarea, primul bloc muncitoresc într-un orășel moldovean...

*

...26 septembrie 1969. Martin Cioc ia cuvîntul, printre membrii corpului redacțional al ziarului **Scînteia,** cu prilejul aniversării a 25 de ani de apariție legală. Și mulțumește tovarășului Ceaușescu, celor prezenți, pentru distincțiile primite. Spune:

„Vă mărturisesc că am avut un destin de invidiat. Ca reporter fotograf al celui mai mare ziar al țării am fost martor și părtaș al tuturor marilor transformări revoluționare care au schimbat fața țării. Dacă ar fi să-mi scriu memoriile aș putea întocmi, cu ajutorul fotografiilor tăcute în acest răstimp, o adevărată cronică a făuririi României socialiste în decursul ultimului sfert de veac".

*

— Cîți ani aveți?

— 62. Și port de 44 de ani aparatul de fotografiat în mînă.

— S-a întîmplat să fiți vreodată dumneavoastră cel fotografiat?

— Da, o singură dată. În această toamnă, cînd a trebuit să primesc decorația din mîna tovarășului Ceaușescu. De altfel s-a remarcat: uite, meșterul Cioc e fără aparat.

— Ce vă amintiți din anul 1945?

— Pe atunci nu prea se omorau fotografii să lucreze pentru **Scînteia.** Poate pentru că după nesiguranța războiului le era peste mînă să slujească o gazetă nouă. Eu am venit din primele zile, pentru că aici puteam să sprijin efectiv un crez. Tot în 1945 am intrat și în partid. Văzusem multe și simțeam cam unde merge istoria. Munceam și cîte 22 de ore pe zi. Cînd apărea ziarul, tot noi ieșeam pe străzi și îl difuzam. În zilele libere mergeam la țară ca să lămurim țăranii să adere la Partidul Comunist. Mergeam însoțiți de muncitorii de la „Timpuri Noi". Ei reparau casele, plugurile și îi îndemnau pe țărani să vină în fabrici, iar noi făceam propagandă. Era frumos, dar greu și, adesea, periculos. Izbucneau încăierări cu țărăniștii și liberalii. Tot în 1945, cînd bande reacționare au atacat redacția, noi am apărat-o.

— Acestea au fost ultimele momente încrîncenate de luptă la care ați fost de față?

— Nu prea. Cînd s-a tras în muncitorii tipografi, în Piața Palatului de atunci, eu mă aflam acolo cu un coleg — azi la cinematografie. I-am spus să fie atent, fiindcă simțeam eu că ceva nu e în regulă. S-a cățărat pe un gard, la vedere, și a primit unul din primele gloanțe care s-au tras. Noi ne expuneam foarte mult și nici în 1950 nu puteam afirma că nu riscam. Totuși, munceam cu multă plăcere. Făceam document istoric și știam asta. După ce treburile au intrat în normal, au început să vină la **Scînteia** și alți fotografi. Dar la început eram destul de puțini.

Dacă notați ceea ce am spus pînă acum, v-aș ruga să scrieți despre mine, înainte de orice, că mi-am văzut de treabă. Am fost un om cumsecade și m-am străduit să fiu de folos.

— Acum am să întreb ce momente din acești 25 de ani v-au rămas bine întipărite în minte?

— Cîteva, mai degrabă vesele, cîteva, mai degrabă triste. Iată două vesele: de curînd am fost în Iași, după ce nu mai văzusem orașul de vreo 8 ani. Știți că în centru se află statuia lui Cuza. E un fel de atracție obligatorie pentru toți fotoreporterii. O mai fotografiasem. M-am dus deci, conform reflexului, la cel mai impozant lucru din centrul orașului. Și m-am trezit atunci între niște blocuri foarte mari și, undeva, necăjită era și o statuie. Am observat cum trece vremea, pentru ea și pentru mine. Un alt caz. Prin 1945 am fost în Buciumeni și am întîlnit o familie foarte săracă. Ca multe altele în vremea aceea. Atît de săracă, încît un copil dormea pe paie, într-un colț al unei camere. După 25 de ani m-am dus în același loc. Am găsit casa, de fapt alta în locul ei, am găsit copilul, era mare și avea familie și toți arătau bine și sănătoși. Satul este electrificat, are școală nouă și tot ce-i trebuie.

— Prin cîte locuri din țară ați vrea să mai mergeți cu aparatul în mînă?

— Nu există stradă și sătuc la noi în țară pe care să nu le fi văzut. Pe care să nu le fi transpus pe peliculă. E drept, aș vrea să mă reîntorc în cîteva locuri. Am intrat în mii de case, am vorbit cu sute de mii de oameni. Cunosc o mulțime de cetățeni și ei mă cunosc pe mine. Am întîlnit nu de multă vreme un inginer. Venise copil sărman din Moldova, fără părinți, sus pe acoperișul unui tren, în timpul foametei din 46—'47. M-a recunoscut. Îl ajutasem atunci să-și găsească o familie adoptivă. Astea sînt bucuriile mele. Trebuie să repet ce-am spus și la aniversarea **Scînteii:** am fost martor și participant direct la bună parte din zilele istorice ale țării noastre.

— Aveți copii?

— Un băiat. E student la Politehnică și nu-l interesează fotografia. Ca să fim chit, nici pe mine nu mă interesează ce face el la facultate. Asta pentru că știu că-și vede de treabă și o să fie un bun specialist.

*

Încă un citat din cuvîntul rostit de Martin Cioc la aniversarea **Scînteii:**

„Mai am puțin pînă ies la pensie. Vă mulțumesc din adîncul inimii. Urez ca, la a 50-a aniversare a apariției legale a **Scînteii,** tovarășul Ceaușescu să aibă de distribuit și mai multe decorații".

Tudor OCTAVIAN

Sadoveanu vorbind la Congresul scriitorilor

Bărbatul din capul mesei (dreapta) *nu e decît copilul fotografiat, într-un culcuș de paie, în 1945* (stînga)

In pragul noului an,
în pragul absolvirii,
un colocviu studențesc
despre:

PROBA DE FOC A CAPACITĂȚII

Redacția revistei noastre a propus unor studenți din anul al V-lea al Institutului politehnic din București un colocviu pe o temă de conștiință: datoria de a-ți onora complex și pasionat studiile în locul ales la absolvire.

Argumentele personale, pentru un răspuns plin de decizie și simț al momentului, la această problemă deschisă a economiei naționale, s-au dovedit nu prea diferite de argumentele general-sociale, impuse de ritmul hotărît de dezvoltare al ei.

Răspunsul promoției 1970 este așteptat cu speranță și bucurie.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, rostită la încheierea lucrărilor ședinței plenare a C.C. al P.C.R., plenară ce a dezbătut proiectul planului de stat de dezvoltare a economiei naționale pe anul ultim al cincinalului, an socotit în indici foarte înalți dar perfect posibili, a găsit în rîndurile studențimii un ecou generos.

Participanții la acest colocviu — Virgil Firețeanu, Petru Șerban, Constantin Mihăiescu, Iuniu Zavera, Aurora Miniosu și Adrian Ghionea — **studenți exemplari, tineri cu gustul verbului energic, cu toții de la Institutul politehnic.**

VIRGIL FIREȚEANU (Electrotehnică, grupa 151 A): Primul meu gînd, în primul an de facultate, a fost să merg, la absolvire, în producție. Și am rămas la el. Spus așa, totul pare simplu și impersonal. Sper să nuanțez întrucîtva această idee dacă amintesc un fapt: îmi place specialitatea mea. Mi-a plăcut de la început și continui s-o iubesc. Îmi explic astfel de ce nu m-a copleșit niciodată materia de studiu, de ce nu au reușit să-mi tulbure pasiunea cele cîteva întîlniri nu prea interesante cu producția în timpul practicii. Eu am cîțiva colegi care, deși se poate spune că sînt bine pregătiți, nu cred că-și pot explica altfel dificultățile la studiu decît prin aceea că îi atrag, cel puțin cu același interes, și alte lucruri decît electrotehnica.

ȘERBAN PETRU (Energetică, grupa 523 C): Te referi, probabil, la cei cu pasiuni literare. Vrei să zici, mai elegant, că nu sînt îndrăgostiți ca tine de meserie.

VIRGIL FIREȚEANU: Da. În sine, pasiunea lor pentru literatură, să zicem, este emoționantă. Dar, mă întreb dacă ei nu-și pun problema că ar fi trebuit să urmeze cumva Filologia, fiindcă văd cu cîtă greutate își însușesc cunoștințele politehnice și cît se simt de bine cînd organizează o seară de poezie.

REDACȚIA: Dacă ne permiteți, cum se numește proiectul dv. de diplomă și de cînd lucrați la el?

VIRGIL FIREȚEANU: N-are importanță cum se numește. L-am început propriu-zis în cadrul cercului științific, în anul IV. Am ținut chiar și o comunicare pe o temă foarte asemănătoare. Pentru că aveam nevoie de bibliografie în engleză, am început să învăț engleza.

REDACȚIA: Este, deci, foarte important să știi din timp ce ai de făcut și, mai ales, să lucrezi ceva care să te intereseze.

VIRGIL FIREȚEANU: Bineînțeles. Asta vroiam eu să spun și despre intrarea în facultate. Eu am știut bine la ce facultate merg și de aceea cred că știu bine de ce vreau să lucrez în specialitate, într-o uzină, în producție prin urmare. Am, ca să zic așa, motive intime foarte puternice și motive general-sociale la fel de puternice.

REDACȚIA: Vă adresăm o întrebare tuturor: care ar fi drumul către cercetare și proiectare? Și încă o întrebare: vă simțiți atrași de ideea lucrului într-un institut de cercetări?

ADRIAN GHIONEA (T.C.M. — Secția mașini unelte, grupa 651 A): Aș vrea să notați punctul meu de vedere în această privință. Eu am lucrat 8 ani într-o uzină, înainte de a da examen la facultate. Am făcut și o școală profesională, apoi am lucrat efectiv, ca maistru calificat. Îmi dau seama, discutînd cu colegii mei, ce importanță fundamentală are pentru cineva ce poartă titlul de inginer o profundă cunoaștere a **UZINEI** și a problemelor ei. **Acum poate că aș vrea să lucrez în cercetare, ca să devin eu un fel de argument pentru ceea ce am spus mai înainte.**

VIRGIL FIREȚEANU: Să știi, că nu e nevoie să fi lucrat cîțiva ani ca să fii convins de acest lucru. Eu, bunăoară, vin în facultate direct din liceu. Însă, după patru ani de studii, după cîteva luni de practică, sînt convins că nu are sens să trec la absolvire direct într-un institut de cercetări. Ce să cercetezi? Este ca și cum te-ai apuca să scrii o carte după ce ai citit o mie de cărți, fără să fi trăit, un an cel puțin, între oameni.

IUNIU ZAVERA: (Mecanică agricolă, grupa 754): **Producția e proba de foc a capacității fiecăruia!** E sigur. Mărturisesc că nici eu n-am încredere într-un inginer care nu calcă prin uzină decît așa, „ca să ia contact". Știți care e una din problemele cele mai importante pentru tehnicienii din agricultură acum? Folosirea mașinii. Mașini agricole există destule, dar din cauză că cei ce le conduc nu au, în general, pregătirea necesară și, de ce n-am spune-o, nu se simt foarte legați de munca pe care o fac, se lucrează cu pierderi mai mari decît cele firești. De pildă, o mașină de recoltat, care are un procent de pierderi de 2 la sută. Un procent în plus, unul singur, înseamnă, pe toată economia națională, pierderi de cîteva sute de mii de tone-boabe. Te sperii numai la gîndul unei asemenea cantități. Noi, absolvenții facultăților de profil agricol, mai presus de orice, avem datoria de a fi prezenți la posturi. Încercînd o paralelă cu situația amintită, aș spune că un absolvent care își găsește **un**

loc oarecare, cine știe prin care oraș, sau un post administrativ, în loc să fie pe locul unde e absolut nevoie de știința lui, înseamnă alte mii de tone de recoltă pierdută. Noi trebuie să privim cu multă înțelegere înainte. Să fim conștienți de ce reprezentăm pentru dezvoltarea economiei naționale, din clipa în care numele nostru apare pe lista celor reușiți la examenul de admitere în facultate. Și chiar mai înainte.

AURORA MINIOSU (Chimie industrială, grupa 953 B): **Producția**, acesta e răspunsul meu. Dacă ar fi să-mi hotărăsc și locul astăzi aș spune: Buzău sau Iași. Să mă explic. Eu am o specialitate — materiale de construcții — care indică de la început direcția.

VIRGIL FIREȚEANU: Fetele cam știu ele să-și găsească un post prin București...

AURORA MINIOSU: Lasă, măi Virgil, că eu am spus din anul I unde o să merg și nici n-am zis București. Nu vreau să se creadă că nu m-ar tenta. Dar, între ce-ți surîde și ce e necesar să faci, nu necesar pentru tine, ci pentru foarte mulți alții, alegi a doua cale, pentru că așa se cuvine. Pentru că nu trăiești singur în țară. Spui, ca oricare: uite, postul acesta e mai bun fiindcă nu-mi dă bătaie de cap, însă, cînd ești singur și-ți faci socotelile, îl alegi tot pe acela care-ți dă bătaie de cap.

CONSTANTIN MIHĂIESCU (Metalurgie, grupa 1056): De ce?

AURORA MINIOSU: Tocmai pentru că e greu. Dacă ar fi ușor s-ar repezi toți să ia postul ăsta. La Buzău se construiește o fabrică de sticlărie și produse din sticlă. Eu știu că aș vrea să merg să lucrez acolo la fel cum știam — mă interesasem bine —, la intrarea în facultate, ce înseamnă chimia industrială. Nu mă îndoiesc că nu va fi prea ușor, mai ales că lucrurile sînt pe la început. Eu sînt sigură că marea majoritate a colegilor mei s-a gîndit unde îi e locul și chiar cu precizie.

CONSTANTIN MIHĂIESCU: Te cred. Te-am întrebat fiindcă observ ce se întîmplă cu fetele care intră la facultăți grele. La noi, la Metalurgie, grupa mea a cuprins în anul I și zece fete. Au mai rămas trei în anul V. S-au schimbat la alte specialități ori, văzînd despre e vorba, au abandonat pur și simplu studiile.

Într-o uzină nu știu cum m-aș descurca dacă ar fi nevoie să lucrez la un furnal cu colegele mele. Eu voi merge, bineînțeles, într-o mare uzină sau una mai mică. Și colegele mele vor urma același drum. Și după cîtva timp, le voi întîlni într-un laborator sau la serviciul administrativ. Spun asta pentru că în timpul practicii inginerii pe care i-am întîlnit acolo băgaseră de seamă metamorfoza. Ce vreau să demonstrez, de fapt: că e deosebit de important să-ți alegi, din capul locului, o meserie care să ți se potrivească. Dacă vii în facultate numai pentru diplomă, oricare ar fi ea, fie și de inginer metalurg, îți continui viața prin greșeli care se pretind una pe alta. Poate că ies din cadrul discuției noastre, însă eu așa gîndesc. Socotesc, cercetind revistele care scriu despre procesul de învățămînt superior în țări cu o industrie dezvoltată, că ar fi bine ca acei ce doresc să urmeze una din facultățile foarte... bărbătești ale Institutului politehnic să facă un an pregătitor în producție ca facultatea să fie sigură, în proporție de 99,9 la sută, că oamenii pregătiți acolo vor merge la locul ce li se potrivește. Eu pot garanta acest lucru pentru colegii mei, pot afirma că vom merge toți să ne facem datoria față de noi înșine și de țară. Dar mă mîhnește faptul că am intrat în facultate 246 și azi mai sîntem 164.

Problema prezentării la posturi, deci, implică un sistem prealabil, bine condiționat, de probleme de conștiință și context pentru desfășurarea lor. Sînt încă destui care se plîng și spun: în cutare loc am văzut că inginerii tineri se ocupă cu mărunțișuri în loc să facă treburile importante pentru care s-au pregătit. Eu aș vrea ca ei să observe și faptul că în aceleași uzine sau întreprinderi sînt mulți oameni deplin realizați profesional și uman. Eu am întîlnit multe suflete deschise spre nou și spre bine și la acestea mă gîndesc în primul rînd. Vom întîlni și greutăți, e normal. Eu aș susține, dacă mi s-ar cere părerea, ca absolvenții cei mai capabili să meargă acolo unde e mai mult de lucru și mai greu. Un astfel de loc aș alege. Nu știu cîtă rezonanță are în dumneavoastră ideea mea dar, amintindu-mi un fapt de anul trecut, cînd la posturile care aveau nevoie de oameni buni și bine pregătiți ca să le dea un sens, rămăseseră ultimii clasați, în ordinea mediilor, cei care o cam scăldaseră în facultate, mi s-a părut util s-o exprim. Nu că aș vrea să răstorn criteriile de repartizare, însă consider că pentru cei mai valoroși studenți problema de conștiință aceasta este: **să dorească a face industrie mare acolo unde tocmai acest lucru e dificil de realizat, deși necesar.**

REDACȚIA: Probabil că vom încheia colocviul nostru. Am notat cam tot ce ați spus. Dacă recapitulăm momentele esențiale ale discuției, dacă selectăm ideile cele mai atent formulate, observăm că am putea alcătui, în sinteză, un fel de program-angajament al studenților politehniști, o pledoarie pentru primatul producției.

ADRIAN GHIONEA: E adevărat. Absolvenții acestui an vor spune în fața comisiei de repartizare, **DA, producția!**

Eu și colegii mei, aici de față, avem, sîntem siguri, mandat în alb de la toți colegii noștri pentru a mărturisi public această aspirație. Promoția cincinalului care vine e pregătită pentru a inspira încredere tuturor: profesorilor, partidului, țării.

CALENDARIU STUDINTELUI

(STUDENȚILOR ȘI STUDENTELOR DIN TOATE FACULTĂȚILE, PRECUM ȘI PREA PUȚIN CELOR RESTANȚIERI SAU MAI RĂU, SE DEDICĂ ACEST CALENDAR, SERIOS ȘI STUDENȚESC)

Scurtă introducțiune

Istoria calendarelor, datînd de la calendele grecești, înscrie toate operele utile mai ales usului personal al fiecăruia. Și întrucît a existat un Calendar al Claponului, un Calendar al Dracului, un Calendar al Institutului liceal de domnișoare din Iași, un Calendar al bunului cultivator de tutun etc. (indice bibliografic Cal..., Biblioteca Academiei), s-a dovedit a fi necesară și existența unui Calendar al studentului. Pe filele sale albe se pot face diferite însemnări după cum bine spune prefața la „Călindarul studenților pe anul comun 1890, Slatina, prețul fics 1 l. 60 b" :

„Fiecare om cu carte are obiceiul se porte în buzunarul seu un caet în care-și inseamnă fel de fel de notiții, dile mai însemnate, esperiențe făcute asupra sa, esaminîndu-și consciința în fie-care seră, decă și-a îndeplinit bine datorința ș.a. ș.a.

Aceste mici însemnări formează în decursul unui an istoria ființii lui și nimic nu este mai vrednic de studiat ca ființa sa însăși, fie că te comparezi cum erai, ce cunoscințe aveai cu un an mai nainte, fie după o epocă de vieță, mai îndelungată.

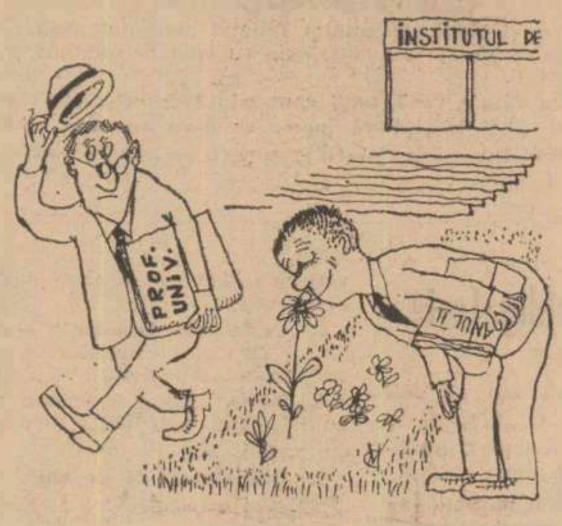
Cine și esaminează astfel consciința și se nisuesce a-și îndrepta greșelele făcute, face pe fiecare di progrese, se transfigureză".

Asta este esența peste care nu se mai poate spune nimic.

Deci, esaminează-ți consciința, colega, și nisuesce cit poți citind Calendarul studentului pe 1970, prețul fics 50 b. (dacă n-ai făcut abonament la „Viața studențească") !

Virtuţile trebuitoare bunului student

(sau ce ușor e să fii perfect) :

3. Aplecare : **Nu pierde timpul, abține-te de la orice faptă de prisos, apleacă-te, dar să nu rămîi îndoit.**

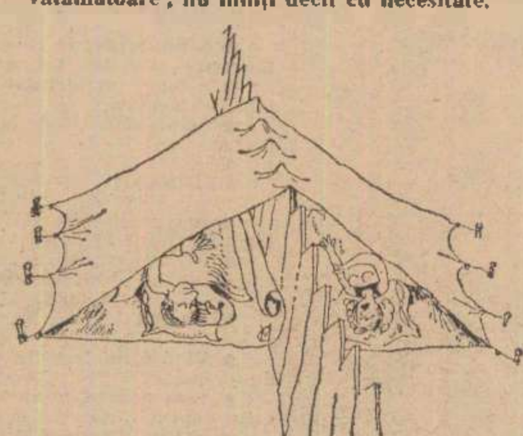
1. Sobrietate : **Nu mînca pînă la îngreunare, nu bea pînă să te amețești.**

4. Sinceritate : **Ferește-te de orice prefăcătorie vătămătoare ; nu minți decît cu necesitate.**

2. Economie : **Nu face nici o cheltuială, decît pentru binele tău sau al altora, adică nu cheltui nimic fără trebuință.**

5. Moderațiune : **Ferește-te de extreme, nu învăța prea mult că vei bolunzi, ia pilda cîinelui care trece apa fără nevoie.**
6. Umor : **Fii deștept și ia-le pe toate așa cum trebuie.**

Sfaturi pentru bunul studinte:

Eclipsele anului vor fi doauă:

ECLIPSA CEA MICĂ — începe la 1 FĂURAR și ține pînă la 24 FĂURAR.

ECLIPSA CEA MARE — începe la 1 CIREȘAR și ține pînă la 30 CIREȘAR.

(Ambele eclipse se pot vedea pe ulițe și în celelalte locuri de petrecere ; pentru unii oamini-studenți sînt mai multe că ei le pot cerceta prin ochianuri anume ce să numescu Restanțiți).

BRUMĂREL :

Acum se numără bobocii și mai ales boboacele.

Tot acum se alege grîul de neghina carele să numește Repetare. Dacă anul trecut ți-a fost cu spor silește-te să mergi mai departe cu leatul tău.

Vîntul suflă pren toate vivliotecile și nu să dovedește student pre student acolo. Dacă vrei a-ți fi bine mai pune-te din cînd în cînd în protiva vîntului și mai întreabă pe dascălii tăi îndreptări vivliograficești căci : „Orbul cu întrebarea a nemerit Brăila"

BRUMAR :

Toate să așază la locurilor lor, acum scrie cine cu cine merge la soarele, la primblare și cine cu cine nu merge la seminariu. Tu mergi mai des la aiesta din urmă și nu face ca acel din proverb : „Înțeleptul învîrtește de 7 ori limba în gură înainte de a vorbi" — că până o învîrtește de 7 ori trece seminarul și cînd o veni ceasul socotelilor dascălu n-o avea știre de tine.

ANDREA :

Primele 19 zile sînt ca la intemeierea Vavilonului, care mai de care la vacanție visează și făptuiește. Dară cei înțelepți își adună uricele și să osîndesc întru înțelegerea lor ce mult de folos le-o fi în vreme grea.

Dupe 19 zile vine vacanția. Fii blîndu cu ea n-o be într-o ceașcă de cahfea nice n-o cheltui la stos că timpul aiesta trupului și cugetului tău îi este spre trebuință

CĂRINDAR :

Începe anul următoriu îndată ce să termină chiolhanul ce să zicea la străbuni Saturnalia și la noi revelionulu. În noaptea lui să ghicește în cărbuni, în cărți și în sufletul megieșului de masă. Ferește-te de vise rele : Carnet alb de vei visa restanță înseamnă.

De la 4 cărindar întoarce-te întru treburile tale și fii cu grija zilei de mîine. Uită vacanția cu toate deșertăciunile care te-au fărmecat ca alte alea.

FĂURAR :

Acum iaște iarna cea adevărată și trebuie să pui pîntecele pre carte și să cauți pren toate ungherele crierului tău că de-ai sămănat vînt vei culege furtună și bine n-a fi.

Ai grijă că răspunsul blînd înlătură mînia și nu mînia pre dascălii tăi.

Uită de cele lumești și adapă-te numai la izvorul sciinței. Fii cu ochii peste tot și nu lăsa nimic necercetat.

După 18 făurar dă-te iar oțîră hodinei.

MĂRȚIȘOR :

Răsuflă și ohtează din adînc, că dusu-s-a Făurar cel greu și a venit primăvara mama noastră, foiește pren parcuri ca gîngăniile cele amurțite, bucură-te și saltă că mai e pînă în Cireșar.

Da să nu te fure bucuria cu totul, să-ți uiți toate datorințele. Mai lasă-ți mînurile și pre vreo carte, du-te și la seminariu, pune bani albi pentru eclipsa de vară, că pentru tine pui.

PRIER :

Aiasta este lună șăgalnică și păcălitoare, iar dacă ești boboc, ferește-te de partea femeiască, ce pe potriva lunii este.

Ia sama la toate dară nu-ți lega capul fără durere.

FLORAR :

Nu te potrivi vorbei cîntecului care ispitește : „Floricele pe cîmpii, hai să le-adunăm copii" — Se apropie iar vremea prețăluirii și pune-te de iznoavă la învățare și înțălegere.

Podobește-te cu floricele pre dinlăuntru iară nu pre dinafară că cele dinafară mult sînt amăgitoare.

CIREȘAR :

A venit secerișul cel mare, da vezi că nu găsești spice cu boabe amare că ți-a fi lehamite toată vara de ele. Vezi să nu-ți lipsească nimic din cunoscinte, nu amîna esamene și ia aminte la vorbele : „judecata e oloagă, cînd lipsește-n cap o doagă", „Amînarea e hoțul timpului".

CUPTOR, GUSTAR, RĂPCIUNE :

Pentru bunul studinte, asiastea trii luni într-o oală se bagă ce să zice „vacanția mare".

Pune-te acum cu pîntecele la soare, sorește-te, hodinește-te, împlinesce-ți visurile fără habar.

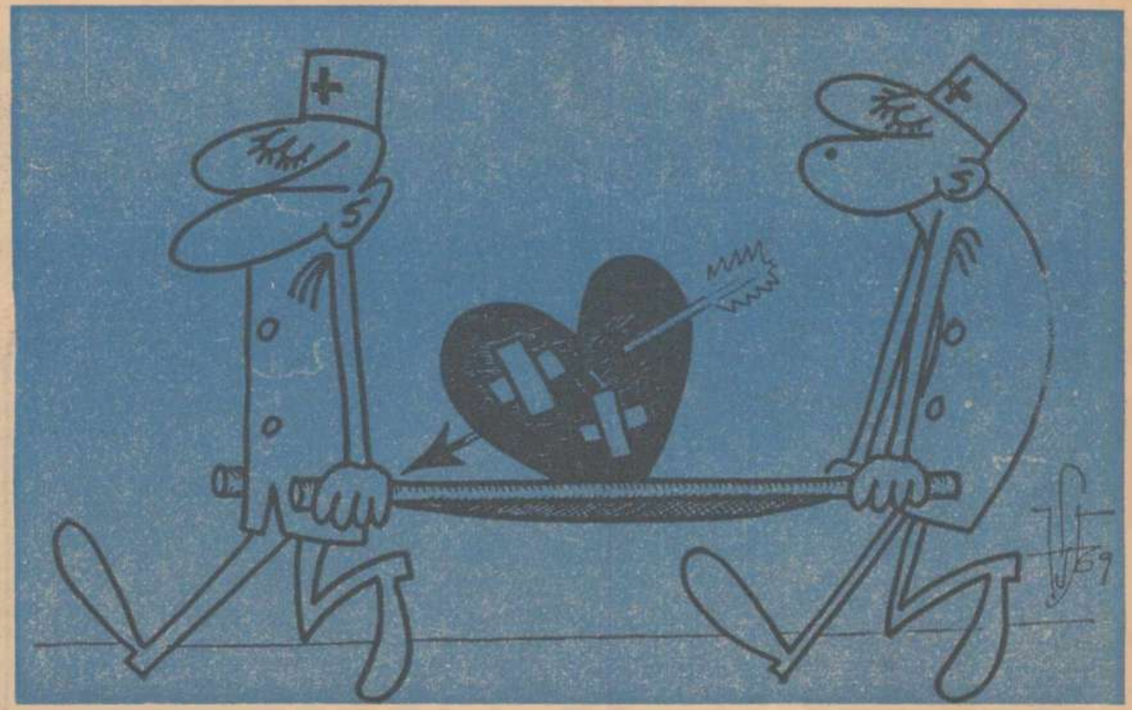
Dacă ai binemeritat și nu ai inimici la resortu socialu primesci uric de tabără și ți-o fi pe placu inemii.

(Pentru mai puțin bunu, studinte, începe un timpu cumplitu că ochiu lui are parte numa de eclipsele de să uită prin restanții la ele și așteaptă să vină Răpciune, poate cu zile mai bune. Iară aiesta vine or nu vine)...

Intocmitu-s-a de dumnealor, velpisarnicii Dan FRUNTELATĂ, Tudor OCTAVIAN și Eugen PATRICHE, iar la zugrăveli s-au osîrdit Michaela ISTRATE, Ioana COJA, Ion DOGAR-MARINESCU, Vasile CRAIȚĂ-MÎNDRĂ și Sandu VIOREL.

SPITALUL AMORULUI

Motto: „De ohtături adese
Simt sufletul că-mi iese".

PREDOSLOVIE CĂTRE BOLUNZII DE INEMĂ ALBASTRĂ:

Amorul carevasăzică tot un modru de dragoste pentru aproapele sau aproapa ta, vechiu este ca pămîntulu or mai vechiu că știut e că zeea sa cea fără de mînuri, de baștină din Olimpu, pre numele ei Venus, ființează în bibliografia amorului încă înainte de a se fi tras uscatul din ape, și din spuma mării s-ar fi născut, neavîndu alte determinări biologicești.

Cum au apărut sufletele le-a cuprens și le-a bolnăvit cu dulce durere ce încă nu s-au numit boală cîtă vreme au fostu doar doauă ființe mistuite de el. Adam și Eva s-au intîlnitu și au fost ferice pănă cînd a venitu Șarpele și s-au întîmplat ceea ce filosofii matematicești au descoperit mai tîrziu: un TRIUNGHIU.

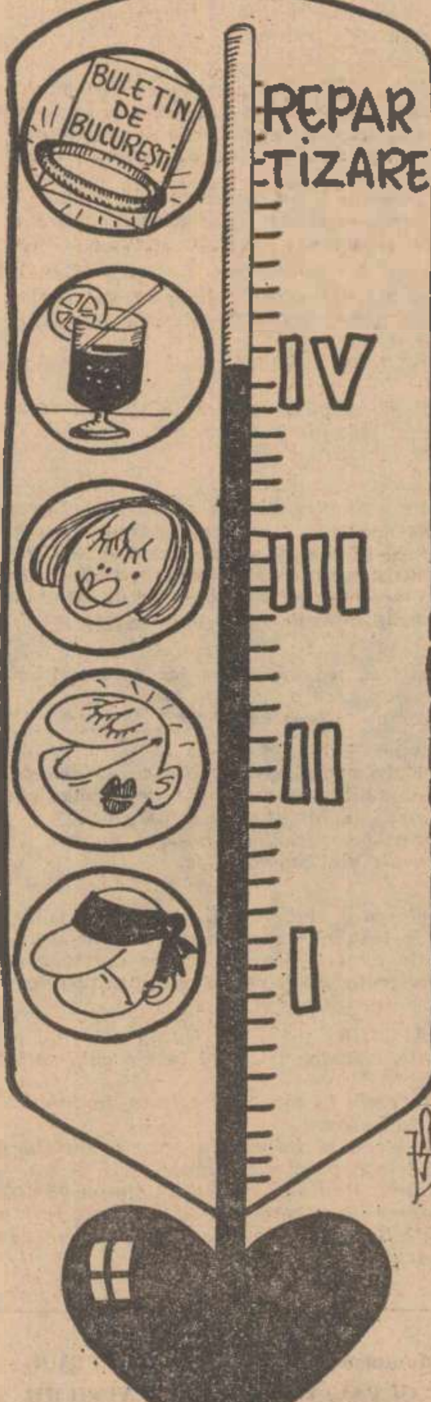
Asta a rămas una din răutățile boalei de inemă albastră carele nu are termenare și leac, singurul lucru veșnic mișcătoriu pre lume.

Bolunzii de amor au intrat în spitalul amorului de la întîiele semne cari sînt: prima vedere, a multa vedere și s-au lecuitu doar la buna vedere.

Pe urmă doftorii au găsit un feliu parșiv de arătare a bolii ce să cheamă pe turcește „enteresu poartă fesu".

Arta și altele au umplut spitalul amorului pănă peste poate de nu se mai aude omu cu omu de ohtături și de suferinți.

Așa că zic vouă, luați cunosciință de cele cîte sînt și feriți-vă și îngrijiți-vă inema ce dacă apucă a se face albastră leac se găsește cu greu și cu prea multe osîrdii de tot felul.

TERMOMETRUL AMORULUI

Anul I — 0° C.

Anul II — Creștere ușoară.

Anul III — Merge spre stabilizare.

Anul IV — Maxime la bar, minime la seminar.

Repartizare — Mercurul sare din termometre. (A se utiliza, în asemenea cazuri, buletinul).

Biblioterapie obligatorie

1. **„Femeia îndărătnică sau să vezi ce te-așteaptă"** (Ediția Capitol, de la 21,00 la 23,00 și la matineu. Completare: „Alexandru cel fericit").

2. **„Mai periculoase decît bărbații sau Ce naște din pisică, șoareci mănîncă, proverb popular"** (două exemplare, da ce exemplare !).

3. **„Ce le pasă damelor !"** — compendiu al „Tratatului de filosofie stoică de la facerea lumii încoace".

4. **„Bruta"** (nouă traducere a romanului „Omul meu drag" — o grămadă de pagini, nici doi bani).

5. **„Bărbatul la 20 de ani".** (Colecția „Povestiri științifico-fantastice", tiraj de masă).

6. **„Diavolul sau bunul Dumnezeu ?"** (amplă discuție de opțiune în jurul unei întrebări existențiale: Cine te-a făcut pe tine ?).

7. **„Spitalul amorului"** — (Viața studențească, nr. din 27 dec. 1969, autor un bărbat... imparțial).

Diagnostice și rețete tălmăcite și răstălmăcite

● **Dr. I. Anacreon:** Simptomele primordiale sînt: APA, AERUL ȘI ÎNDRĂGOSTITUL.

Un student... resemnat: APA, AERUL, ȘI FRAIERUL.

● **Dr. Quintus Horatius Flaccus:** În dragoste: amestecă plăcutul cu utilul și bea în fiecare seară înainte de culcare.

Un absolvent al I.M.F.: Mai bine după...

● **Dr. Capuletti Romeo:** Scara este cel mai bun leac de alinare a suferințelor.

Un student anonim: E preferabil ca Ea să locuiască la... parter.

● **Dr. M. Isoginescu:** Aveți grijă: Ea l-a scos pe Adam din Rai !

Un student... pățit: Și pe mine din... fonduri...

SCHIMBURI:

● Schimb portret color Claudia Cardinale pentru fotografie neretușată Claudia Ionescu (sau natur). Tel: 02, zilnic între orele 0—24.

● Schimb surîsuri dulci contra produse asemănătoare. Scrieți Mimi, căsuța poștală roz-bombon.

● Schimb prietenele în fiecare săptămînă. Încercați sîmbăta, Cluj, „La catedra": Radu.

MEDITAȚII

● Dau meditații gratuite asupra vieții, dragostei și morții pentru studente, anul I, toate facultățile. Eventual plimbări — Jean Trombon, locuiesc la cămin.

● Caut meditator înalt, sportiv, indiferent ochii, pentru obiectul „numismatica egipteană". A se adresa Mary A., an II, Facultatea de fizică.

VÎNZĂRI

● Vînd formulare-tip scrisori de dragoste. Succes sigur. O. H., poet, Facultatea de filologie.

● Vînd poante de abordare și transbordare, verificate și garantate. Reușită în orice domeniu. Anonim (tel. 78.88.98).

● VÎND PRIETEN BUN CARE-ȘI ÎNȘEALĂ LOGODNICA. A SE ADRESA IAGO R.

CUMPĂRĂRI:

● Cumpăr studiul de comparatistică „Poarta sărutului", ediția S. Cioiu, pentru eventuală inițiere. Puiu Boboc, complex Grozăvești, bl. E, et. 6.

● CUMPĂR „VIAȚA STUDENȚEASCĂ" PENTRU RUBRICA DE „CONFIDENȚE". Aștept chioșc.

FOLOSIȚI ÎN CONTINUARE MAREA PUBLICITATE MARE. TELEFON 00. DACĂ NU RĂSPUNDE SPARGEȚI GEAMUL.

CINE E OMICRON

(Rezumatul capitolelor precedente : va urma)

Cap. I — Răzbunarea vine-n pas de dans.

O mînă albă, cu cinci degete şi cu un neg pe inelar.

Atît. Şi nimic mai mult. El intră. Vasile Popescu dormea profund şi sănătos. Era tînăr, un tînăr al zilelor noastre, dormea bine, iar cînd stătea treaz era student la Politehnică. Nu învăţa, avea complexe, avea absenţe nemotivate.

Pentru asta îl urmărea El. Cine era El ? Amicii cu căciuli portmuscă îl numeau Omicron. Şi în seara amintită venise sorocul. Era ora 23,30. Difuzorul lăsa să iasă afară un duet sugrumat în emoţie : de dragoste... Începu o melodie sfîşietoare, languroasă ca o pisică uitată pe calorifer. Atunci veni El în pas de dans şi cîntă :

Cap. II — Bună seara, Vasile Popescu.

La, la, la... Vasile se trezi, căscă şi rămase aşa. **Omicron** îl cerceta minuţios şi-i făcea fişa biobibliografică. Pe urmă, un alt individ care intrase cu el, în pas de dans clămpăni magnezic şi-l imortaliză. Acesta era Emil, ochiul drept al lui Omicron. Ei plecară tîrziu după ce le aflară pe toate : şi chestia cu pokerul, şi ailaltă cu motivarea falsă şi toate, şi toate.

„Dandanaua abia începe" — îşi susură în barbă eroul şi-şi jură tot acolo să afle cu orice preţ cine era acela care-i pătrunsese viaţa lui personală, introducîndu-l în gura opiniei publice.

Cap. III — Dandanaua abia începe sau un sărut la licitaţie.

— Alo, Coca, cred în fericireea noastrăăă, trebuie să mă ajuţi să-l demascăm. Am un plan genial : Mergem la redacţie, ne apropiem diabolic de fiecare şi-i şoptim la ureche, cum am citit într-o carte arabă : Eu sînt Omicron, nene Iancule ! Şi care-o zice ba eu, ăla e ! Dacă-l descoperi tu, îl săruţi triumfător şi mi-l vinzi. Fac o notă cu numele individului şi-o dăm la altă revistă, că au ei desele din contră. Numai aşa onoarea mea şi-a ta, la, la va fi salvată. Îl dăm în vileag, îl compromitem aducîndu-l în sfera cognoscibilă şi scăpăm de el. Cu cît e mai mare are căutare, dacă e mai mic, nu-i nimic, tot îl atingem un pic.

Cap. IV — Coca şi Vasile urmărind de ani de zile.

Ambii au descoperit trei piste : prima era falsă, a doua greşită şi a treia ca primele două. Pentru că **Omicron** era perfid. Se deghiza, ceva de speriat ! O dată era mic şi-al dracului, altă dată lung şi tot aşa, altă dată era colaborator. Metoda arabă a eşuat : la întrebare răspundeau care mai de care, ăla eu, ăla eu, poate că se prinseseră la figura cu licitaţia.

Vasile era disperat. Coca era disperată. Ei erau disperaţi. Aşa trecu un an, doi, şase, opt şi eroii noştri terminară facultatea. Atunci avu Vasile marea inspiraţie. Nu se prezentă la repartiţie şi aşteptă. Ştia că trebuia să vină. Şi El veni...

Cap. V — Spovedania făptaşului.

Şi El veni. Tot cu ochiul drept prins în curele pe piept.

Dar era bun şi blînd. Ca un tată. Îi spuse fără nici o introducere :

— **Omicron** sînt eu.

Şi discutară reciproc două ceasuri. Misterul se destrămă ca negura nopţii cînd o mîngîie ochişorul roz al aurorii. Truda unor ani de trudă fusese răsplătită cu vîrf şi îndesat. Articolul apăru iar, dar toate erau all right.

Vasile Popescu îl atinsese cu degetul pe **Omicron**, urlase „Esteee" şi plecase la post...

S. O. S. Omicron în pericol !!!

Motto : „Sufăr peste poate". Romanţ de eponă

S.O.S. Transmit din zgomot.

Nu mai pot folosi nici o lungime de undă. Stop.

Toate blocate. Nu sînt un fragil. Văzut multe la viaţa mea.

Văzut înfierare inchizitorială la Cluj. Văzut Napoleon Văcărescu în carne şi oase. Stop. Văzut huligani atacînd restaurant Iaşi. Dar acum imposibil de suportat.

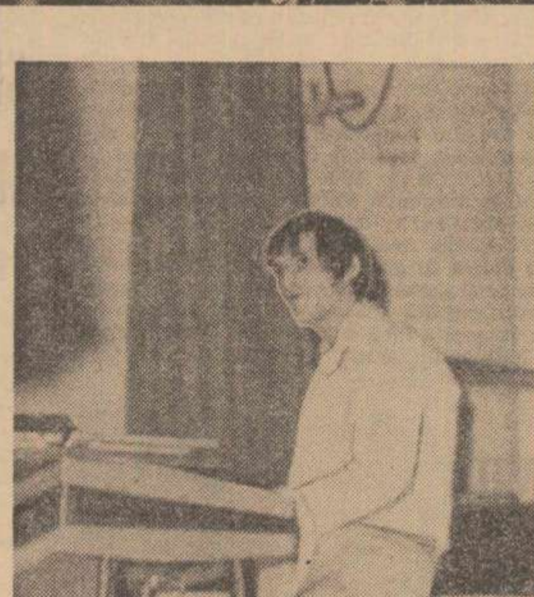
Indivizi lăţoşi, bărboşi, unii desculţi, deschis cutia Pandorei. Toate zgomotele lumii, măi frate (vezi Geo Dumitrescu) revărsat peste mine.

Uluit, năucit, ameţit. Asurzit, faultat de muzică beat. Stop. Muzică pop, hula-hop, potop. Fost trimis delegaţie la Festival infernal.

Întîi atacat Phoenix. Ameninţat sărim în aer. Un

deşt desculţ intrat în tobă. Spectatori intraţi în spital. Diagnostic : delirium popens. Stop.

Pe urmă venit ceilalţi. Racul, broasca şi o ştiucă, finderfew, underground, underground toţi urlau ca la Podul Grand.

Deodată calmat pentru moment. Coborît pe o rază un bob de lumină eminesciană. Adusă Mondial. Mai calmaţ respirat, uşurat.

Dar apoi ca-napoi re-nceput tărăboi.

Vîrf la toate din juriu răsunat decorativ serenadă la trompetă. Stop.

Nu mai rezist. Trimiteţi urgent foarfeci bune şi urechi de schimb.

Acum orchestra şi-o parte din spectatori scandează la unison : Nebunieee !

Recitesc febril „Moartea vine pe bandă de magnetofon".

Destul.

S.O.S.

Sufăr peste poate.

Prea „mult zgomot pentru nimic". Stop.

OMICRON

11 (cronicari) + 1 (antrenor federal) despre cele 5 (şanse) + 1 (finala) ale echipei noastre naţionale în MEXIC

1. CE IMPLICAŢII CONSIDERAŢI CĂ TREBUIE SĂ 'AIBĂ PENTRU FOTBALUL ROMÂNESC CALIFICAREA ECHIPEI NOASTRE ÎN TURNEUL FINAL AL CAMPIONATULUI MONDIAL DIN MEXIC ?
2. CARE SÎNT ŞANSELE OBIECTIVE ALE TEAMULUI TRICOLOR ÎN EDIŢIA MEXICO '70 ?

EUGEN BARBU

1. Calificarea în Mexic poate să prilejuiască fotbalului românesc ocazia cea mai strălucită de a ieşi dintr-un anonimat de 30 de ani. Oameni de toate vîrstele şi profesiile doresc şi aşteaptă acest reviriment, dar cel mai mult îl dorim şi-l aşteptăm noi, **microbiştii.** (Termenul — împămîntenit în pagina vie a „Vieţii studenţeşti", unde lucrurile se pun tincreşte, pe şleau, fără eufemisme, fără ocolitul cozii, că nu e vreme — nu trebuie să ne sperie. Sîntem, domnilor, microbişti ? Sîntem ! Păi dacă sîntem să ni se spună pe nume...) Aşteptăm, prin urmare, să tragem de pe urma calificării cît mai multe foloase. Acum, cînd lumea fotbalului nu ştie, şi cînd mulţi îi ştiu de frică pe Lucescu şi-ai săi, s-o luăm bărbăteşte prin arătură, că e de arat în fotbalul nostru, de arat şi semănat că n-ajunge o viaţă. **Să ne întoarcem adică faţa către copii, să sprijinim pe Teaşcă în realizarea deplină a experimentului „F.C. Argeş" şi, apoi, în generalizarea acestui experiment, să dăm jucătorilor şi antrenorilor ce li se cuvine, pentru a le putea cere ce se cuvine, să continuăm — poate chiar cu şi mai multă fermitate şi consecvenţă — acţiunea de asanare morală a fotbalului începută deja de actualul birou federal.** Să mai spun, apoi, că toate acestea nu se pot făptui decît în condiţiile unei **reale autonomii a federaţiei** ? Nu mai lungesc vorba cu această chestiune întrucît socot că, în sfîrşit, o recunoaşte şi C.N.E.F.S.

2. Trebuie să ne dăm seama de avantajul moral al calificării, de stimulul psihologic pe care l-a adus calificarea printre cele 16 echipe care îşi vor disputa această ediţie. O comportare mediocră ar descuraja şi mai mult pe cei care au aşteptat clipa aceasta, pe noi şi pe jucători. Iată de ce consider că pregătirea pentru Mexic nu trebuie bagatelizată. **Cine gîndeşte că şi locul 16 e onorabil are o mentalitate greşită,** care trebuie combătută cu tărie. Putem să ne clasăm în primele 8 locuri, dacă va exista o ambiţie mare, calm şi o pregătire în Mexic înaintea campionatului, o adaptare făcută din timp.

Şansele obiective ale tricourilor pentru '70 stau, aşadar, **între locul 6 şi 8, cu condiţia ca nici un incident să nu tulbure moralul foarte bun al echipei de acum.**

PETRE CRISTEA

1. Eu explic succesul mult dorit al calificării în primul rînd prin faptul că am reuşit să avem o echipă care îmbină salutar forţa cu tehnica. O echipă care în parte a scăpat de complexele de inferioritate pe care cei mai mulţi dintre vechii tricolori le aveau în faţa unor teamuri străine. În plus, toţi zeii ne-au iubit, pentru că la fotbal nu se poate fără o cît de mică şansă. A existat un plus de seriozitate din partea componenţilor echipei, o dorinţă plenară de a afirma fotbalul nostru pe plan internaţional.

Cred că prima implicaţie pe care o va avea calificarea naţionalei noastre în turneul final al campionatului mondial va fi aceea că **performanţa tricolorilor îi va stimula pe cei mai mulţi dintre tinerii jucători din divizia A la o puternică afirmare.** Seriozitatea cu care s-a lucrat la lot se pare că a devenit în majoritatea cluburilor primei divizii un atribut al muncii de pregătire. O dovedesc rezultatele bune obţinute de majoritatea echipelor.

Mi se par deosebit de semnificative rezultatele frumoase obţinute de echipa olimpică şi de cea de tineret şi mai ales de formaţia de juniori care s-a prezentat la preliminariile Turneului U.E.F.A. Oare nu este o consecinţă imediată a puternicului exemplu pe care-l oferă performanţa „tricolorilor" ? Fireşte că da.

O altă implicaţie majoră o va avea asupra muncii independente a federaţiei de specialitate, unde a dispărut hazardul şi activitatea

conţinut. **Mexicul reprezintă pentru conducerea federaţiei o etapă într-un vast program de regenerare a fotbalului românesc la toate eşaloanele.** Avem răbdare să aşteptăm rezultatele.

2. Înainte de 10 ianuarie este foarte greu să te pronunţi. Nu este acelaşi lucru dacă România va juca într-o grupă cu Anglia, Brazilia, Uniunea Sovietică şi putem discuta de pe altă poziţie dacă vom avea drept parteneri echipa Mexicului, Belgiei şi Marocului. Am calculat că echipa noastră are 220 posibilităţi de a fi prezentă într-una din cele patru grupe. Poate că din cele 220 şanse să o aibă pe cea mai uşoară.

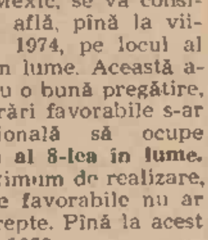
AUREL C. NEAGU

1. Ecoul mondial al calificării echipei de fotbal a ţării noastre la turneul final al campionatului mondial din Mexic depăşeşte domeniul strict al sportului cu balonul rotund prin **marele efect propagandistic care se răsfrînge asupra României în general.** Din ziua de 16 noiembrie 1969, datele despre România, ca ţară, popor, realizări şi năzuinţe, activitate generală şi sportivă au început să circule în legătură cu pregătirea şi aşteptarea marelui eveniment mondial din iunie 1970 din Mexic.

2. Indiferent de rezultatele care vor fi obţinute de echipa României în Mexic, se va considera că fotbalul românesc se află, pînă la viitorul campionat mondial din 1974, pe locul al 9-lea în Europa şi al 16-lea în lume. Această apreciere este minimală. Căci, cu o bună pregătire, cu multă voinţă şi în împrejurări favorabile s-ar putea ca echipa noastră naţională să ocupe **locul al doilea în grupă, deci al 8-lea în lume.** Acest loc ar fi aproape de maximum de realizare, dacă unele condiţii extrem de favorabile nu ar duce la urcarea a încă două trepte. Pînă la acest calcul îndrăznim, acum, în 1969...

EFTIMIE IONESCU

1. Multiple. Prima — de ordin moral — va duce, după opinia mea, la **readunarea tonelor de simpatie, de interes şi de bunăvoinţă pentru acest sport,** care erau pe cale să se volatilizeze, după atît amar de aşteptare a unei performanţe ca aceasta. Esenţialul este ca atmosfera propice să producă roade efective şi nu platonice. Este **momentul unei totale revitaminizări a fotbalului** — mai ales a fotbalului de mase, care a înregistrat scăderi îngrijorătoare în ultimii ani. Cu precădere **fotbalul celor mici şi foarte tineri** trebuie ajutat, relansat, readus pe treapta pe care o merită. A pierde conjunctura aşa de favorabilă de acum ar însemna o lovitură la fel de grea ca aceea pe care ar fi produs-o ratarea calificării. A doua implicaţie asupra căreia mă opresc se referă la marea apariţie a fotbalului românesc pe scena mondialelor şi efectele sale pentru cunoaşterea pe tot globul nu numai a sa, ci şi a ţării pe care o reprezintă. După opinia mea, pe plan sportiv nu poate exista în momentul de faţă o mai puternică prezenţă în opinia mondială, cu toate mijloacele sale de exprimare, decît calificarea între primele 16 echipe ale lumii la fotbal. Evenimentul, prin lungimea perioadei în care este comentat, forţa de popularizare, numărul celor ce se interesează de el, depăşeşte cu mult întrecerile olimpice. O implicaţie cu repercusiuni favorabile pentru viitorul fotbalului nostru dar şi cu mari obligaţii.

2. Fără repartizarea în serii, discutarea şanselor — şi aşa relative dacă nu uităm că sîntem la fotbal — apare foarte grea dacă nu imposibilă. Totuşi, socotesc că, în ansamblul celor 16 echipe, naţionala noastră apare ca o formaţie de mijloc. O socotesc adică în stare să ocupe într-un clasament, de la locurile 1—16 **o poziţie în zona 5—8.**

GHEORGHE MITROI

1. Vorbind despre viitoarea noastră prezenţă în gala mexicană, un cunoscut antrenor spunea deunăzi, într-o publicaţie soră, că faptul în sine nu poate însemna mare lucru şi, drept argument, cita exemplul Italiei, care n-a putut să-şi formeze o naţională capabilă să se califice la ultimele trei ediţii ale mondialelor, dar a avut, totuşi, cluburi deosebit de puternice. Cu alte cuvinte, pentru că — deşi cred în generaţia spontanee a lui Dumitrache ş-a lui Lucescu — nu mă număr, totuşi, printre cei care consideră calificarea un succes întîmplător (ci o rezultantă firească a înnoirilor evidente şi binefăcătoare din fotbalul nostru), pentru că nu trebuie să pierdem acest mare moment, aşteptat peste 31 de ani, şi pentru că iubesc nespus de mult fotbalul, dar într-o măsură şi mai mare fotbalul românesc — invoc aici, acum, un esenţial şi stringent imperativ : **participarea la finalele mondiale trebuie să determine direct şi necondiţionat traducerea în fapte a tuturor măsurilor raţionale la care F.R.F. s-a gîndit deja sau la care este datoare să se gîndească în viitorul apropiat.** Ele se numesc, aşa cum ştim cu toţii, **autonomia**

cluburilor,
mentului ,
de cointer
voltarea r
fizică, spo
juniori, în
dată.
2. N-ar
cu cine vo
că numai ş
garia sau
nefiind ni
probabil,
să luptăm
sau — dă
cul II şi c
nu cred în
trei în gr
locurile 9-
zultate st
ne mulţur
Ce-ar real
surpriză.

DAN PĂTRA

1. Calif
finită deci
tate. În
echipa na
der că şi
vinşi —
plaseze e
pregătirii
şi... sudoa
A nu se ui
carenţele
prezente ş
Ne plac
calitate de
ca în soc
care trag
ta adversă
al fotbalu
reviriment
lor — foa
şi tehnici
conduceri
miei club
rării nu
îmbunătă
calitativ —
O ultim
României
necesitatea
mondial (
club în c
neul fina
etc.).
2. Greu
tiv ! Ar f
după ce
care va f
chiar şi a
la nivel
zultatele
rece, în c
este sufic
tarea unei
Ţinînd
care de
spre limi
cred în p
turi" !

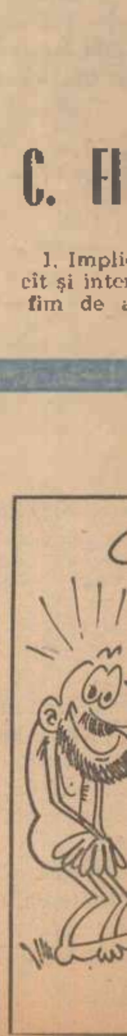
C. FI

1. Implic
cît şi inte
fim de a

5 ⚽ DE SANDU VIOREL

**extinderea experi-
ătățirea sistemului
și antrenorilor, dez-
rogram de educație
chipelor de copii și
F.R.F.** Atit, deocam-

Dar dacă ne uităm
e dăm lesne seama
ntr-o grupă cu Bul-
or, Maroc și Izrael
vom fi considerați,
va da posibilitatea
(locul III în grupă)
u două victorii (lo-
). Obiectiv vorbind,
ui mai sus de locul
însemna unul din
semenea loc și re-
grupei ar trebui să
fi calculele hirtiei.
băieții noștri ar fi

, momentan, nede-
bstract : obligativi-
erindu-ne numai la
nvinși — și consi-
orii înșiși sînt con-
vor încerca să-și
i și obligativitatea
doză de seriozitate
fotbalului modern.
idării uneia dintre
r echipelor, carențe
ineficacitatea.
**onala României, în
urneul final, va ju-
lul acelui fotbalist
a echipă spre poar-**
le nivelului actual
se poate spera la un
ontinuarea acțiuni-
jucători, antrenori
or lăudabile ale
obținerii autono-
jucătorilor, majo-
cării antrenorilor,
în punct de vedere
fotbalului nostru.
erată de prezența
țări ale fotbalului:
continuare pe plan
tare a echipelor de
ifi... pentru tur-
de la München etc.

șanse ! Chiar obiec-
ns la 10 ianuarie,
onența grupei din
.. Greu de răspuns
utem — nici măcar
să prevedem și re-
din „optim" (deoa-
eri tip turneu, nu
ezi numai compor-

este impedimente,
ult — poate chiar
nul de obiectiv,
rii noastre în sfer-

ordin internațional
or dintîi trebuie să
lificării la turneul

final din Mexic a adus nu numai echipei naționale, dar prin ea fotbalului românesc în ansamblu, **un spor substanțial de prestigiu.** Prin suita frumoaselor rezultate obținute în meciurile interțări din acest an (incluzînd aici și pe cele amicale) naționalei României i-a crescut „firma" (care, de fapt, îi cam lipsea în anii trecuți). **ceea ce va face ca ea să devină un partener de întrecere căutat.** Putem, desigur, presupune că și echipele românești de club vor primi în viitor mai multe solicitări de peste hotare. Firește, însă, că această dezvoltare a contactelor fotbalului nostru cu cel din alte țări va depinde, în oarecare măsură, și de faptul dacă naționala României va confirma în Mexic valoroasa evoluție din preliminariile campionatului mondial.

Pe plan intern, implicațiile calificării pot și trebuie să fie mai largi. Este posibil și de dorit să consemnăm **o vitalizare la nivelul tuturor eșaloanelor fotbalului autohton.** Sperăm ca autonomia federației să devină realitate, planurile sale să fie puse în aplicare, cluburile să fie organizate pe principii moderne, desfășurarea campionatului să devină mai interesantă, tot mai mulți tineri de talent să bată la porțile formațiilor divizionare și ale loturilor reprezentative, jocul cu balonul rotund să cucerească în mai mare măsură masa școlarilor noștri, iar penuria de terenuri destinate fotbalului să treacă în domeniul amintirii. În sfîrșit, cîte nu sperăm... Este cert că prin calificarea echipei naționale s-a creat pentru fotbal **un climat favorabil, de care trebuie profitat din plin.**

2. Șansele unei echipe într-o competiție depind de mulți factori, dar în primul rînd de valoarea adversarilor pe care îi va întîlni. Așa încît, pînă la 10 ianuarie 1970, cînd va avea loc tragerea la sorți a grupelor turneului final din Mexic, este greu de dat un răspuns. Personal, **am temeiuri să cred că echipa noastră națională nu se va clasa pe ultimul loc din oricare grupă ar face parte.**

VASILE CĂBULEA

1. Calificarea a adus cu ea, după legitime satisfacții, implicații din cele mai responsabile și severe. Faptul că acum numele fotbalului nostru, al țării, are impusă o anume frecvență pe multe meridiane — obligă. Cota valorică a soccerului românesc a crescut considerabil. De-aici îndatoriri sporite în reprezentarea lui, în toate împrejurările — dar mai ales la C.M. din Mexic. Orice eșec, mic sau mare — în raport cu valoarea adversarului — într-o partidă oficială sau amicală, atrage după sine exprimarea de opinii, de considerații negative la adresa fotbalului românesc. Situația teamului tricolor s-a schimbat în ierarhia europeană, fotbaliștii români cîștigînd „teren" la bursa solicitării. **De unde era greu să găsim un partener de joc, vom fi puși în situația să ne pregătim pentru a răspunde solicitărilor și nu oricum.** Tocmai de aceea, în aceste noi condiții, jucătorii noștri vor trebui **să devină mesagerii unui fotbal modern,** tehnic și dinamic, imprimat pe fondul unui **stil de joc specific românesc.** Dar, să nu uităm, pentru aceasta avem nevoie, după prima realizare — **autonomia federației — de cluburi puternice,** de **o bază de masă** pentru activitatea fotbalistică, de **tehnicieni competenți,** cu dăruire de sine, virtuoși în materie — obiective ce se vor putea împlini numai prin **eforturi conjugate la toate nivelurile,** în cel mai autentic spirit al sportului.

2. **Dacă** lucrurile își vor urma cursul — adică pregătirile pentru confruntarea din Mexic se vor desfășura sub semnul aceleiași seriozități și dăruiri, ca în preliminarii, cu conștiința marii responsabilități pentru prestigiul sportiv al țării bucurîndu-se de aceiași grijă, de același aport, material și moral, al conducerii federației — noi **nu vom putea să pierdem prilejul unei relansări valorice în Mexic.** Dacă sorții ne vor fi și ei întrucîtva favorabili, echipa noastră **ar putea ocupa locul doi în serie,** ceea ce ar situa-o dintr-o dată între primele 8 echipe din lume. Obiectiv vorbind **aceasta ar fi cea mai mare performanță pe care o întrevăd.** Depășind-o, un motiv în plus să credem că România în Mexic va fi nu numai cea mai mare surpriză, ci și cea mai spectaculoasă revelație.

JACK BERARIU

1. Paradoxal, detractorii fotbalului nostru s-au recrutat, în ultimii ani, tocmai din rîndurile celor mai înflăcărați susținători ai lui. Iubind fotbalul, aceștia au visat și pentru acest sport marile succese pe care le-au reportat în arena internațională celelalte sporturi de la noi. Și, după fiecare decepție, l-au ocărît și l-au blestemat. Prin calificarea noastră în turneul final al campionatului mondial de fotbal din Mexic **s-a pus capăt, măcar pentru un timp, atmosferei nefavorabile ce s-a creat pe stadioanele noastre în jurul fotbalului.** El a înviat pur și simplu, așa cum au dovedit-o tribunele înțesate de lume de la meciurile cu Portugalia și Grecia, sutele de mii, milioanele, poate de inimi aprinse din fața televizoarelor și aparatelor de radio. Pe plan extern prezența fotbalului nostru la Mexic constituie **o confirmare a unor rezultate care au făcut ca fotbalul nostru, supus permanent criticii în interior, să se bucure peste hotare de o mai mare considerație.** Această apreciere favorabilă, desigur, nu poate decît să crească prin victoria obținută în preliminariile C.M., prin calificarea noastră într-o zonă geografică în care acționează cele mai mari puteri ale fotbalului mondial.

2. Este greu de determinat șansele unei echipe, în acest sport al tuturor posibilităților, în acest joc capricios, în care nu există valori absolute. Fiecare din cele 16 țări participante la turneul final din Mexic are în palmaresul ei, chiar în ultimul timp, rezultate atît de contradictorii, încît poate spera și... deznădăjdui în același timp. Valorile s-au apropiat mult în fotbalul mondial, astfel că nici un rezultat nu mai reprezintă, de fapt, o surpriză. **Mexicul înseamnă o luptă, dar și o loterie.** S-ar putea ca jucătorii noștri să nu obțină nici performanța, în general, scontată, locul 3 în grupă. Dar, tot atît de bine pot depăși și barierele presupuse. Cum au făcut anul acesta tenismanii noștri.

ROMULUS BALABAN

1. Este **întîia performanță care ne apropie de elite.** Importanța în sine a calificării mi se pare depășită de implicațiile ei asupra viitorului. Pentru unii, o izbîndă în preliminarii poate fi capătul unor eforturi multilaterale. Pentru noi ar fi mai degrabă comutarea drumului, pornirea spre o afirmare consolidată. Este pentru prima oară cînd ne gîndim la redresare fără să fim demoralizați. O ofensivă pregătită pe un fond de optimism lucid are șanse mult mai mari de reușită. **Calificarea trebuie să devină nucleul în jurul căruia să fie zidit un fotbal sănătos și robust.** E o premisă. Ea se întîlnește fericit cu actuala conducere federală, dominată de personalitatea, perseverența și competența președintelui ei, tovarășul Mircea Angelescu. E o a doua premisă. Ar mai rămîne de văzut ce randament e dispusă să dea toată lumea fotbalului : jucători, antrenori, conducători și cei atașați sufletește.

2. Întrebați despre șanse obiective **un om,** și nu o mașină electronică. Numai ea ar putea să vă răspundă detașată și insensibilă la ecoul pronosticului emis. Noi ne vom mărturisi bietul nostru subiectivism. În Mexic vor evolua și echipe mediocre, San Salvador, Maroc, Izrael. Acolo nu vor fi cele mai bune 16 formații din lume, odată ce lipsesc Iugoslavia, Ungaria, Spania etc. **Șansele noastre depind, pe de o parte, de partenerii din grupă.** Vom fi alături de o formație, două mai modeste, putem răzbate în sferturi de finală ! Vom juca într-o grupă de valoare compactă, atunci totul va depinde de istoria concretă a fiecărei partide ! Dacă fotbaliștii noștri vor fi bine aclimatizați, în formă superlativă și cu moralul incandescent, atunci acești băieți care au fost odată minunați de-a lungul operațiunii pentru Mexic, **vor ajunge în falanga primelor „opt".** Nu-i văd în semifinale, tocmai fiindcă îi stimez și nu vreau să-i încarc cu o povară peste puterile lor. Propun de aceea să trăim pînă după turneul final cu întrebarea de mai sus în suflete. E mult mai plăcut astfel. Dacă aș ști ce se va întîmpla în Mexic aș propune să nu se mai țină turneul.

ION CHIRILĂ

1. Principala implicație ce o incumbă fotbalului românesc aceasta calificare la turneul final al C.M. este **stimularea interesului copiilor și tineretului pentru fotbal.**

Actualmente acest interes se manifestă doar la spectatori, telespectatori și cititori. Această stimulare a interesului copiilor și tineretului implică și o... reciprocitate din partea forurilor competente, care ar trebui canalizată într-o bază materială sportivă corespunzătoare pentru copii și tineret, pe care încă n-o avem...

2. **Dacă** aș judeca prin prisma capacităților și potențelor de acum un an... România ar fi pe locurile 13—16 : **dacă** judec după un calcul pur teoretic, am putea ocupa locurile 9—12 : **dacă** invocăm un calcul practic, și cu puțină șansă din partea sorților, clasarea fotbalului românesc poate fi pe locurile 5—8. Dacă însă... Dar să nu-l forțăm pe eternul DACĂ...

ANGELO NICULESCU

1. Calificarea echipei noastre reprezentative la turneul final al C.M. din Mexic constituie o victorie a fotbalului nostru, **o victorie a muncii colective, un stimulent în întreaga noastră activitate.**

În al doilea rînd constituie o bună propagandă a sportului în țara noastră, în întreaga lume, calificarea atrăgînd atenția tuturor că fotbalul românesc se numără între primele nouă în Europa și între primele 16 în lume.

În al treilea rînd calificarea noastră este cu atît mai semnificativă cu cît unele țări cu fotbal avansat au fost eliminate din concurs și nu participă la această confruntare mondială: Ungaria, Spania, Iugoslavia, Franța, Portugalia, Elveția și Argentina.

În al patrulea rînd calificarea, pentru noi, înseamnă **perspectivă, muncă și iar muncă pentru confirmarea acestei victorii.**

Din Australia și pînă în Alaska, campionatul mondial de fotbal va interesa fiecare al treilea locuitor al pămîntului, care va urmări pregătirile și va viziona meciurile, în presă, la radio și televiziune.

După aceea, sînt convins că **această calificare va aduce fotbalului nostru mijloace și posibilități de organizare mai mari și mai eficiente decît pînă acum.** În această direcție s-au făcut și pași importanți, astfel că **anul 1970 s-ar putea să ne aducă un edificiu solid pentru acest sport, capabil să propulseze fotbalul românesc.**

2. Șansele obiective ale teamului nostru tricolor în ediția Mexic '70 nu le cunoaștem, deoarece ele depind de o serie de factori :

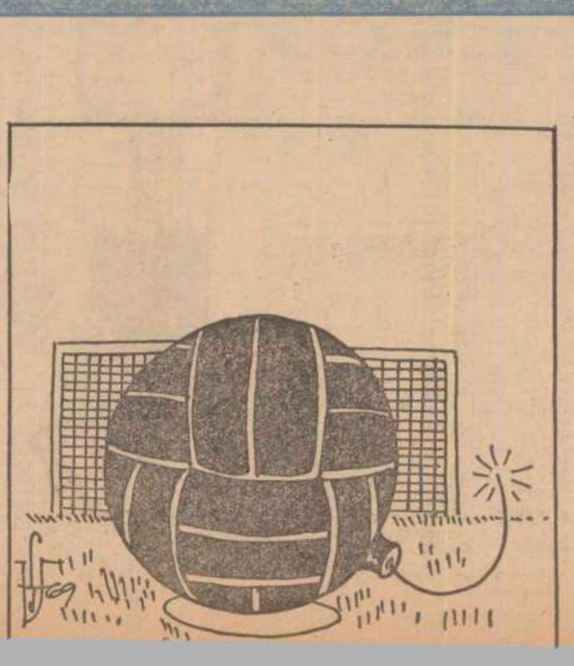
— tragerea la sorți din 10. I. 1970.

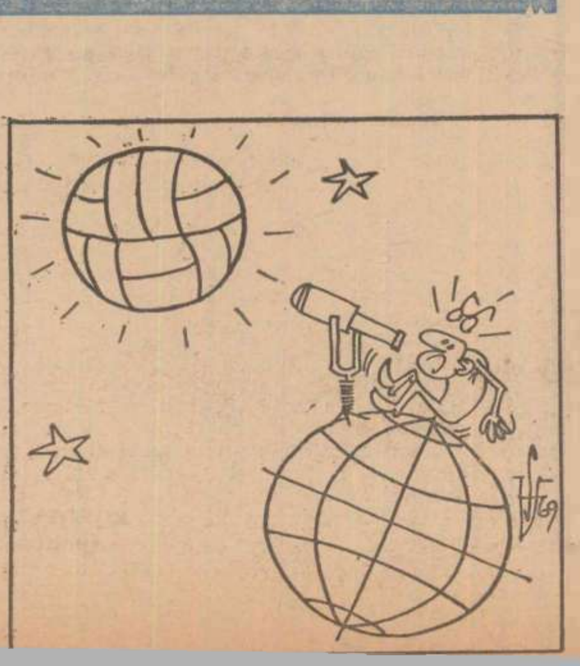
— cunoașterea particularităților de joc ale echipelor reprezentative cu care urmează să jucăm.

— gradul de sănătate al jucătorilor noștri.

Ceea ce cunoaștem este **voința și curajul jucătorilor noștri** pentru o comportare cît mai onorabilă, indiferent de valoarea adversarului. Cu cît adversarul va fi mai valoros, cu atît mobilizarea jucătorilor noștri va fi mai puternică

Disertație de folclor structural

— jurnal de seminar —

Motto :
„Simplicitas ecce complexitas"
Latina studențească

In peregrinările mele de ziarist am nimerit odată la un seminar extraordinar. Era mi se pare la Facultatea de limbă și literatură română, pe strada Edgar Quinet, din Cluj sau așa ceva. Un seminar de folclor, obișnuit pentru studenții in cauză, dar nu și pentru mine.

Abia acolo mi-am dat seama ce mare e grădina structuralismului. Douăzeci de studenți și un asistent analizau structural versul : Foaie verde de sipică. Am luat și eu notițe cit am putut. Ia ascultați :

Foaie ca semantem nu inseamnă nimic. Inițiatic ne introduce in sfera de alb, de inceput al cintării încă ascunse pe scara sintagmatică (și asistentul face un cerculeț pe tablă și inăuntru il inchide pe „foaie").

Dar verde, determinant prim și unic, corelează imaginea hăulitoare a naturii descătușate pe post de receptor al mesajului. Între S₁ și A₁ există o pauză care nu este altceva decît canalul de scurgere a comunicării (și mai face un cerculeț și le innoadă pe amîndouă printr-o linie).

Urmează de. Asta e și mai complicat, pentru că pune problema „așteptării frustate". Ar putea cere teoretic orice altă determinare : de varză, de magazin, de dimineață.

Dar no. El cere in contextul folcloric marcat structural numai „sipică" (de ce tocmai pe ea, n-am priceput).

Asadar cercul se inchide și se face dreptunghi.

Sipica e exilată intr-un colț, fiind diminutiv al gingășiei lirice folclorice impus de relația scării paradigmatice, pe cind „foaie verde" domină toată figura in calitate de purtător de mesaj.

Pe urmă asistentul rotunjește cerculețele și face o dezvăluire uluitoare : De fapt, foaie verde de sipică nici nu există. Este numai o metaforă infirmată dacă urmărim indicele variantelor. Creatorul popular a zis așa, dar s-a gîndit la altceva (și eu m-am bucurat teribil cum ii ghicim noi gîndurile). El s-a gindit la frunză, care ii este organic mai aproape, dar aceasta fiind sub interdicție tabuistică a zis „foaie" ca să poată introduce comunicarea sentimentului de dor (asta m-a turtit de tot).

Pe tablă s-au mai făcut trei cerculețe, un grafic și două tabele sinoptice.

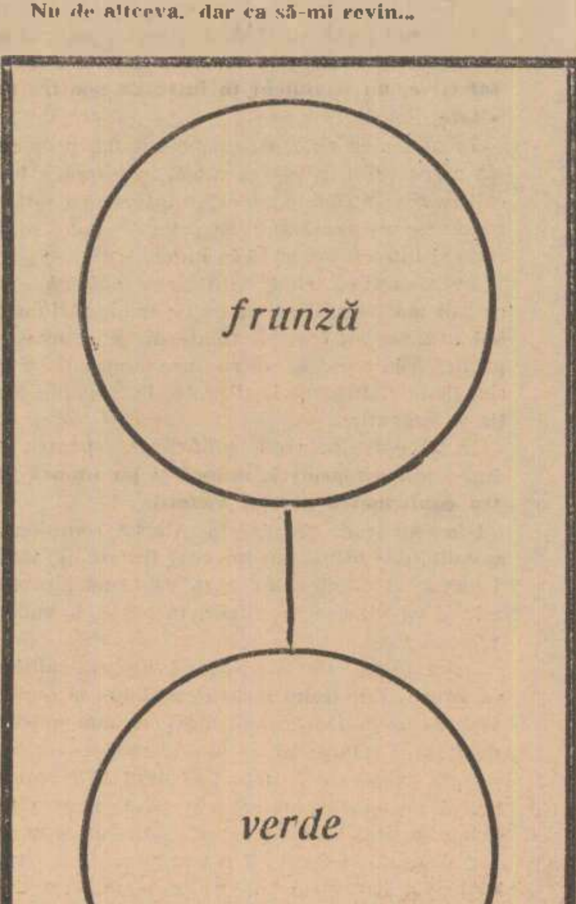
Se apropie pauza, că vorba folclorului : Timpul trece...

L-am intrebat pe vecinul de bancă ce-i aia sipică. Mi-a răspuns preocupat că asta or s-o analizeze în seminarul viitor.

Am ieșit din facultate mai deștept cu-o oră.

La un tranzistor se auzea Maria Lătărețu cintind : Foaie verde de... Mai departe n-am auzit, că era zgomot. Dar am scos carnetul, am făcut schemele respective și excluzînd ipotezele așteptării frustate am ajuns la concluzia că sintagma integrală era foaie verde de pepsi-cola. Și m-am dus că beau o pepsi.

Nu de altceva, dar ca să-mi revin...

CIVILIZAȚIA ROBOȚILOR DE LA O LA SCURT-CIRCUIT

Punere in priză :

Pe la anul trei mii și ceva era bine. Pentru noi, studenții, era și mai bine. Aveam fiecare robotul personal, care învăța pentru noi, dădea examene pentru noi, făcea lucrări pentru noi, pe scurt, făcea toate celea pentru noi.

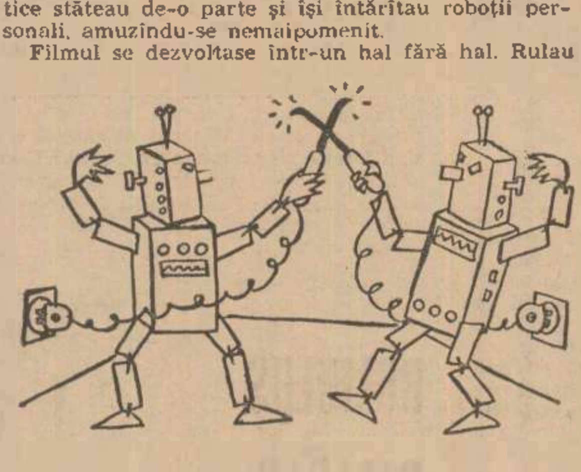
Iară noi, noi... stăteam, pe urmă ne mai odihneam puțin și iar stăteam. Beam cafea, beam tutun, că astea nu se desființaseră încă, mai citeam din cind in cind cărți din colecția „Enigma" și jurnalele memoriale ale foștilor studenți din urmă cu două mii de ani, care se zdrobeau învățind și plăteau greu o cafea și o țigară : o cafea — 4 absențe, zece cafele — o exmatriculare, două țigări — două seminare... Ce timpuri, domnule !

Dar s-o luăm sistematic, după antica metodă structuralistă. Să vorbim despre civilizația noastră care se numea, pe bune, **civilizația roboților...**

Arta

Asta se chema de fapt **rob-arta**, că ei o făceau. Operele se aflau în clasoare imense și variate ca fond și ca formă. Pictura utiliza din plin procedeul colorării prin pompe de injecție și al decolorării prin pompe de rejecție. Cele mai cunoscute tablouri erau „Cos de alfa pătrat color", „Robot dormind — autoportret" și „Venus: 0s" sau „Iubirea chimică". N-are importanță ale cui erau, că erau la fel de geniale. Sculptura evolua pe aceleași coordonate. Îmi amintesc de un scandal imens cind robo-sculptorul MLN 41 a fost acuzat de S.R.S. (societatea lor) de conformism pentru lucrarea „Sculptură cu nas, git și urechi". Doamne, ce polemică a mai fost ! Studenții de la Arte plastice stăteau de-o parte și își intărîtau roboții personali, amuzindu-se nemaipomenit.

Filmul se dezvoltase într-un hal fără hal. Rulau

niște chestii originale ca „Adio, G.L.M.A.", „Un robot, doi roboți" și altele.

Mai ales critica cinematografică se pusese la punct. Aplica o metodă obiectivă și inedită descoperită de robo-criticul T.C.I. : o zi lăuda, o zi desființa.

Filmele erau reduse și biletele întregi. Ce mai, o plăcere !

Afară de muzica centaafonică, altă artă nu mai era.

Literatura — nu era artă, era roboteală curată. Erau și curente că robo-scriitorii stăteau pe niște platouri unde bătea vîntul din toate părțile. Unii scriau în stilul unui strămoș care se pare că avea încă de pe vremea lui un robot talentat pe care-l alinta „Lebadon".

Versurile erau frumoase și se înțelegeau ușor cu ajutorul mașinii electronice de descifrat, Hermeticus.

Proza era frumoasă că nu se mai scria.

Critica literară era și mai frumoasă că se iubeau toți, reciproc.

Știința

Știința era peste tot, că nu mai aveai loc să întorci de ea. Se mai inventaseră cîteva „științe noi" : geo-anatomia metalelor dese, dactiloscopia vulcanică obligatorie și mnemo-istoria cuantică facultativă, dar astea se predau numai la Facultatea de robotehnică.

Filozofia era în aer, pentru că, dintr-o eroare metafizică de concepție, roboții nu fuseseră prevăzuți cu antene de legătură cu pămîntul.

Viața, in general

Viața, în general, era, cum v-am mai spus, la fel ca celelalte. În particular, era și mai simpatică.

Roboții și roboatele se îndrăgosteau pentru noi, se intilneau, se despărțeau, se înșelau, sufereau, scriau poezii și le publicau la poșta redacției, era destul să-i conectezi pe circuitul erotic.

Încolo, toate bune...

Noi

Ce făceam noi ? Știți bine, stăteam, mai ales noaptea.

Dacă se intimpla vreun scurt-circuit, ne trezeam dimineața la șapte și jumătate și ne duceam la seminar...

ROBOTUL 4 AP25
(pentru mine)

Din Calendarul perpetuu aplicabilu la stilul nou și la stilul vechiu

Roman, 1875

Despre calendare

Scopul calendareloru, pe la osebitele popoare, au fostu de a se stabili nisce raporturi clare și precise între aceste unități (zi, lună, an — n.n.).

Succesiunea dzileloru și a fazeloru lunei, mai curându decâtu toate, au atrasu atențiunea omului. În Asia, anotimpurile diferă puținu unul de altul, anul solaru n-au pututu fi remarcatu, pe câtu timpu oamenii nu se ocupau cu lucrări agricole, ducendu o viață păstoriască.

De aceia cele dintei calendare suntu lunare. Egiptenii și Chinezii, fiindu popoare agricole, suntu cei intei care au bazatu calendarul loru pe anul solaru.

Calendarul lunar, usitatu atâta de lungu timpul, intre popoarele Asiei, era totu așa de simplu, cumu lu găsimu și astădzi la Mahomedani ; iată principiile lui.

Anul se compune din 12 luni numite luni câte de 29½ dzile, și fiindu că lunile nu potu fi compuse din fracțiuni de dzi, apoi ele se socotescu alternativu câte de 29 și 30 dzile ceia ce face in totalu 354 dzile pe anu.

Era mahomedană se începe de la Heggra 16 Iulie 622 d.H.

Presupuindu anul solaru numai de 365 dzile, anul mahomedanu este cu 11 dzile mai scurtu, ceia ce face, că lunile reculează necontenitu : o lună, cumu este Ramazanul (lună de postu), care ar cădea acumu iarna, peste 8 ani ea va cădea toamna și peste 17 ani vara.

Calendarul solaru alu Egipteniloru

La inceputu, anul solaru alu Egipteniloru se compunea din 12 luni câte de 30 dzile, sau in totalu 360, în locu de celu puținu 365 dzile. Această diferenciă de 5 dzile pe anu, acumulânduse in 72 ani constitue unu altu anu ; dreptu care Egiptenii recunoscânde eroarea au mai sporitu anul cu 5 dzile suplementare, făcându'lu de 365 dzile. Prin aceastǎ corecțiune, greșala s'au redusu multu, dar totu au mai rămasu o diferență aprope de unu sfertu de dzi pe anu, care acumulânduse, in 1460 ani face iarăși unu an. Egiptenii au recunoscutu și această eroare, dar n-au mai adaosu a schimba calendarul. Ei numea acei 1460 ani, perioada sotiacă s'au caniculară, iaru anulu loru se numesce vagu, din cauză că toate datele acestui anu se mută necontenitu, trecêndu prin toate anotimpurile.

Calendarul greciloru

Melon au probatu greciloru că luna face in cursul unui anu 12 luni și 11 dzile, in trei ani 37 luni și 3 dzile și că numai dupe unu periodu de 19 ani ajunge se coincidă iarăși, inceputul anului cu inceputul lunei.

Elu le-au probatu aseminea că in cursul periodului de 19 ani luna face 235 luni, iaru nu cumu se calcula mai innainte câte 12 pe anu, numai 228, și că pentru a se menținea potriverea dorită între anu și luni, era necesaru a se intercala, in cursul periodului de 19 ani cele 7 luni diferenciă, făcênduse, 7 din acesti ani câte de 13 luni.

Atineii, incântați de această descoperire, care punea capătu neregularitățiloru calendarului loru, au scris cu litere de auru numerile periodului de 19 ani pe ușile templului Minervei, de unde și până astădzi le-au rămas numele de numere de auru.

DESCURCAȚI-O DACĂ PUTEȚI!

Un paginator distrat, pesemne cu gîndul la revelion, a pus dintr-o eroare materie de la alte reviste în pagina noastră. Ce-a ieșit, vedeți și dv. Orele fiind întîrziate, toată nădejdea ne-o punem în erata din anul următor.

MOMENT LITERAR 1969

Cîteva precizări

Foarte bogată și relativ echilibrată, activitatea literară a anului 1969 impune, la o cercetare analitică sumară, prin cîteva caracteristici destul de clare, deși niciodată teoretizate ; atît în poezie cît și în proză se pot observa orientările sănătoase spre ipostazele literare de maximă specificitate, o erupție stilistică, o sporire a încrederii în valorile individualității creatoare.

Ce-am mai vrea ?

Detaliul, faptul de viață care să ne dovedească, bunăoară, că poetul cutare e om ca noi, că are gusturi și preocupări cotidiene asemănătoare cu ale noastre, că între un poem pentru mai devreme și altul pentru mai tîrziu are răgaz și bunăvoință să fie ca mine, ca tine, ca el...

Să citim în **Informația Bucureștiului** de vineri, 25 iulie :

> „**Ion Gheorghe** vindea în ultima vreme naivilor verighete din nichel ca fiind de aur. Ultima afacere de acest fel a încercat-o pe un șantier din apropierea **Casei Scînteii**, unde a fost prins. El e urmărit și de Miliția din Ploiești pentru delicte asemănătoare".

Sau marți, 7 octombrie :

> „**Ion Gheorghe** a fost surprins vînzînd canadiene sustrase dintr-un autocar O.N.T. Individul are antecedente penale".

Și mai pe la jumătatea anului (miercuri, 16 iulie) :

> „**Ion Gheorghe**, în calitate de gestionar la un Aprozar, și-a însușit o importantă sumă de bani din gestiune".

Oare toate acestea, dacă nu modifică esențial judecata operei lui Ion Gheorghe, nu ne ajută să trăim mai subtil verbul lui cu umoare rea, să-l urmăm cu mai multă abnegație pe drumul atît de spinos al creației, să așteptăm cu nerăbdare anul 1970 ?

Desigur ! Citind un cunoscut poet, a cărui existență explozivă ar justifica înființarea unei rubrici speciale (și acesta e motivul, probabil, pentru care nu am avut plăcerea să-i găsim numele în rubrica de unde culegem știrile de mai sus), am putea zice :

Dar noi nu numai pentru asta îl iubim pe Ion Gheorghe ?

Multă bucurie a adus sufletelor noastre Ilie Constantin. Cît de reconfortant e să afli că poetul tău favorit e un om de viață, care nu refuză plăcerile simple dar sănătoase.

Aflăm de la
Inspectoratul Miliției Capitalei

Sîntem prea departe de imaginea veche a poetului clorotic și sfios pentru a nu gusta cu fior — estetic, bineînțeles — sfînta neodihnă a bardului contemporan.

Joi, 11 aprilie : „În autobuzul 34 a fost prins în urmă cu cîtva timp **Ilie Constantin**, în flagrant delict de furt de buzunare. A fost condamnat la 3 ani și 6 luni detențiune".

În numărul din 14 martie se preciza că „**Ilie Constantin** nu are alte ocupații în afara celor pentru care a făcut cunoștință cu penitenciarele", lucru inexact, deoarece, după cîte știm e redactor la revista „Luceafărul". Facem aici cuvenita rectificare.

Încă o știre interesantă :

> „**Ilie Constantin**, angajat al unei întreprinderi bucureștene, e urmărit pentru sustragerea unei mari sume de bani".

În ceea ce privește proza, anul 1969 nu a adus cărți mari. Doar mijlocii și mărunțele. **Informația Bucureștiului**, cu un curaj demn de imitat, face o selecție promptă a valorilor și consemnează, am putea spune, cu satisfacție :

> „**Mircea Ciobanu** a decedat într-un accident pe cînd se afla în plină viteză la volanul motocicletei sale". (vineri, 14 octombrie).
>
> „**Ștefan Popescu** a călătorit pe scara unui tren personal și a fost accidentat. Imprudentul tînăr a decedat pe loc" (vineri, 15 august).
>
> „**Văduva Vasile**, gestionar la laboratorul cofetăriei Albina, a delapidat 7 000 lei din gestiune" (marți, 20 mai).

După cum știm, Văduva Vasile a debutat în acest an cu volumul „Roagă-te pentru mine". Asta și facem !

În critică lucrurile sînt oarecum mai limpezi :

> „**M. Rusu** (M. N. Rusu, zicem noi, pentru că știm ce știm) cu antecedente penale, a încheiat un contract cu o întreprindere prin care se obliga să livreze ciuperci în valoare de 32 000 lei. A cheltuit banii în scopuri personale și a fost dat în judecată" (joi, 17 aprilie).
>
> „A fost prins, în jurul orei 9, **M. Ungheanu**, în timp ce încerca să fure materiale dintr-o magazie a I.C.M.C." (sîmbătă, 20 septembrie).
>
> „Un periculos infractor, **Dan Cristea**, client al penitenciarelor, s-a introdus într-o locuință cu chei false și a furat obiecte și bani" (vineri, 14 martie).

Dacă mai adăugăm că Mircea Ștefănescu a furat un autoturism Fiat 850 (sîmbătă, 26 iulie), că — din nou ! — M. Rusu a încercat figura tot cu un Fiat 850 (marți, 21 octombrie), că Ion Gheorghe, împreună cu un grup, a sustras o importantă cantitate de piele, talpă și microporos avem, ni se pare, o imagine plină de farmec a anului literar 1969.

G. DIMISIANU

SLAVĂ OVĂZULUI

Parafrazînd slova unui nemuritor, în aceste dimineți copleșite de roadă, trebuie să zicem : ovăzul, sîntem noi ! Slavă ovăzului !

Istoria nobilei semințe e însăși istoria poeziei, poate chiar a omenirii, e picătura binecuvîntată care dă parfumul cel rar al humei ce sîntem, duhul ce purcede dinăuntru, din stomacuri, și urcă strașnic la sfera gînditoare Pîinica de ovăz, ce-o cumpăr cînd prea obosit sînt de graham și intermediară, o miros întîi cu mult nesaț, o trec mîndru dintr-o palmă în alta și spun cu glas să mă audă toată omenirea : slavă ovăzului !

Bobul ascuțit e o panoramă Una din cele cîteva mari panorame ale lumii noastre : a săruturilor, a diavolului, a deșertăciunilor ș.a.m.d

Ovăzul își are obîrșia — nici nu se putea altfel — pe platourile înalte ale Africii. El urcă semeț pe Kilimandjaro, acolo unde doar colțosul leopard își trimite reprezentanții lui de frunte (vezi Hemingway „Zăpezile de pe Kilimandjaro") și își clatină trupușorul pînă la piatra neprimitoare cînd vremea e mizeră. Dar tresare avîntat către soare și limpezime pe timp sănătos. Asta e ovăzul. Slavă ovăzului !

Se crede — așa spun bătrînii — că ovăzul ar fi fost adus pe meleagurile noastre într-o teașcă*) a unui brav oștean al marelui Ștefan, trimis în misiune secretă pe malul lacului Ciad, scăpat miraculos chiar din fiertura unde fusese așezat cu foi de dafin în urechi și pătrunjel în nas, în zeamă dulce de ovăz. A fost norocul lui sau al nostru, cine știe ? Slavă ovăzului !

Azi, locul prăpăditei trăistuțe a plugarului l-au luat mașini falnice de semănat și recoltat. Poetul șade la marginea holdei și aduce laudă mașinii, se consultă din mers cu tovarășii de pe cîmpuri și înalță poeme

CRONICA UNUI GREIER

minunate bobului sfios, minunate ca însăși istoria lui pilduitoare. Slavă ovăzului !

Țin minte că într-o zi de vară fără pereche mă aflam cu treburi poeticești în gospodăria unui unchiaș vrednic, unde cu totul întîmplător se tăiase gîtul cîtorva orătănii din cale afară de mofturoase. Gazdele nu mai pridideau să întindă fețe de mese și ștergare înflorate sub privirile mele fermecate mai mult de mișcările lor pline de încredere în viață, pline de optimism. Îmi spuneam, răspunzînd oarecum neinteresat la feluritele avansuri pe care mi le făcea fiica cea trupeșă a unchiașului, fată trecută prin școli înalte — o școală sanitară, la Măgurele — că privirea ei e, în fond, dovada curteniei drepte și fărmecate a româncelor noastre, că masa ce se întindea era prinosul adus poeziei. Moșneagul, tată, unchi sau numai cel de sus știe ce-i era gingașei amfitrioane, mi-a zis cu emoție :

— Apăi, să ne fie cu iertare, dar pîine nu avem decît de...

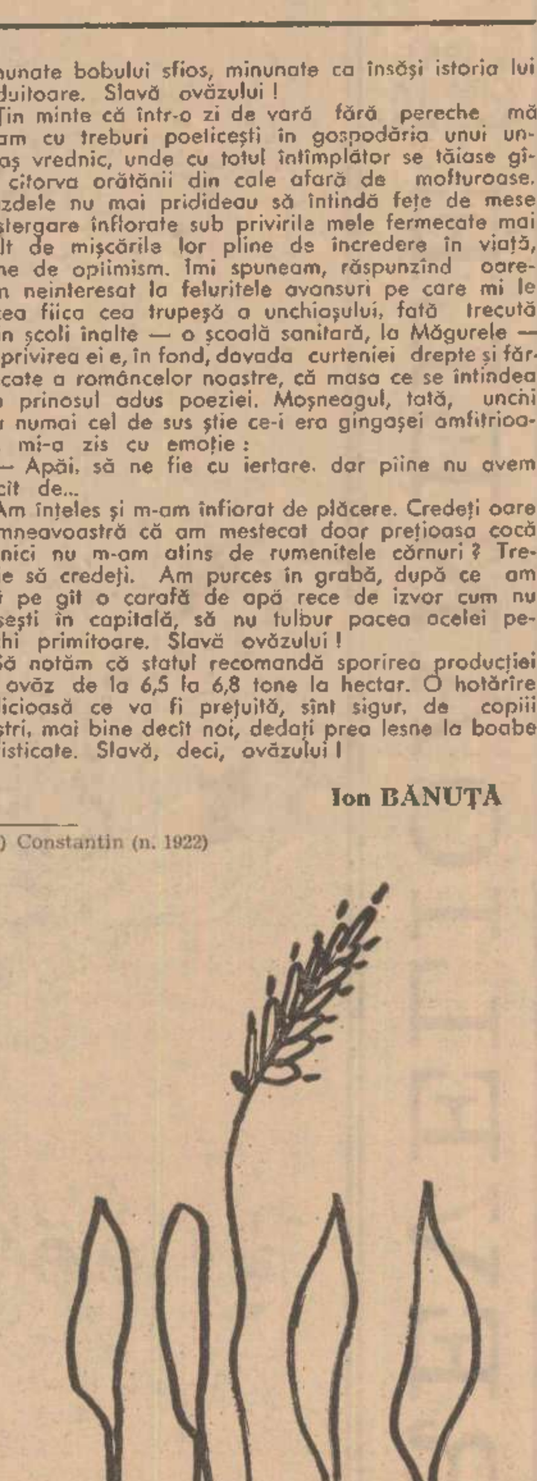
Am înțeles și m-am înfiorat de plăcere. Credeți oare dumneavoastră că am mestecat doar prețioasa cocă și nici nu m-am atins de rumenitele cornuri ? Trebuie să credeți. Am purces în grabă, după ce am dat pe gît o carafă de apă rece de izvor cum nu găsești în capitală, să nu tulbur pacea acelei perechi primitoare. Slavă ovăzului !

Să notăm că statul recomandă sporirea producției de ovăz de la 6,5 la 6,8 tone la hectar. O hotărîre judicioasă ce va fi prețuită, sînt sigur, de copiii noștri, mai bine decît noi, dedați prea lesne la boabe sofisticate. Slavă, deci, ovăzului !

Ion BĂNUȚĂ

*) Constantin (n. 1922)

JURNAL (983)

Ostenindu-mă, hărțuit de fantasme și cam posac, pe una din ulițele unui Bucureșci necăjit de atîta hîrtie proastă, prin gloata juvenilă nărăvită la cinema, m-a fript din urmă privirea săturată de melanholie a mare'ui bărbat cu că'cătură vîrtoasă și lim'ă ra, înneg ită cu otrava cea sfințită a cernelii.

Îl vedeam întîia dată așa de aproape pe Princepe.

Trecusem, e drept, de cîteva ori prin locurile unde odinioară slăvitul aduna copii lingavi și-i hrănea, și-i rostuia ca să-i ciugulească aceș'ia cu trufie ficații, îmi scăpaseră și mie pe degete două picături dulci, risipite de milostivul cu mîinile lui ferecate în nenoroc.

Dar prea băgat în seamă nu fusesem pentru că mă temeam de umbra cea deasă a puterii sale.

Îi citeam cărțile, ca tot românul, și rosteam cu nesaț capitolul regal din Marea Istorie a Literaturii Naționale, de la Începuturi pînă la Adrian Păunescu și alții, a marelui „călău" literar G. Dimisianu, scriere vizionară, cu scăpări de geniu și goluri de căpătîiu.

Opera ? Opera, zicea Dimisianu, nu e decît un taifas la mahala, făcut cu vopsele tari, în care se ilustrează un mizantrop.

Ar mai fi dat el și mulțime de pagini de rasă, dar mai poți avea încredere în cineva cu înghesuiala asta ! Cutare scriere nu e fără har da' nu e suficient. Ar fi scris și niște nuvele, într-adevăr, compoziții de maestru, însă nuvelele nu sînt „operă".

Ultima carte ? Da, e ceva, parcă, parcă se poate vorbi de ea, dar se zice că are secrete și e bine să stăm cuminți. Final, prozatorul e bătut ștrengărește pe spate și îndemnat să spere.

Tomul lui recent, cîntarea cea mai dulce a Princepelui e croită în topaze și felurite rare giuvaericale. Omul are apetit la vorba păcătoasă și mînii imperiale. Cuvintele ascund ceea ce par a spune și dezvăluie ce nu e de dezvelit.

Iată un masacru posibil :

Kabadaz, siriac, sameș, capuchehaie, pricasnă, Neftiotache Buhuș, vițiu, smerenie, fuste femeiești, izmenire, izmană, cărțoaie, Ianachi, Agachi, Manachi, Platonachi, Homerachi, Dumitrachi și Manolachi, Iordachi, Corițaki, Cușcungachi, Androzurachis, șișcar, zălud, beutor, troală, prezantină, baibafir, duhnie, pîșchirac, fîrscogoz, stîrhomah, zdrîmbișlic, iștinlîc, merfeleu, berke'eu și penteleu, neafărul, cheafărul, teafărul și luceafărul.

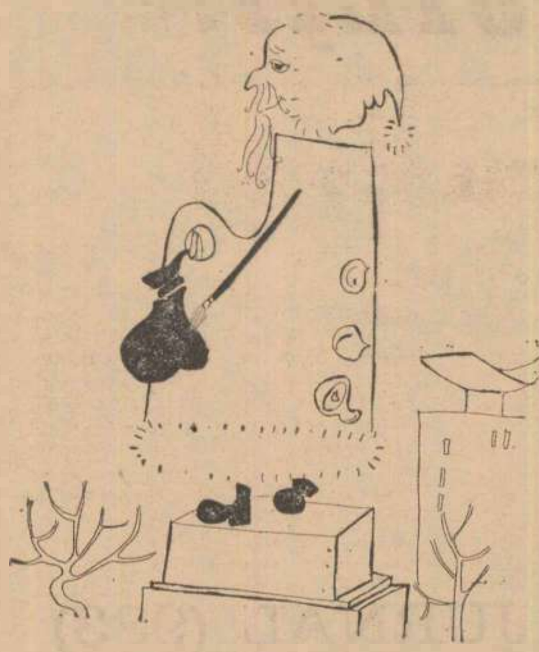
În totalitate, îmi inspira imaginea unui ins deținător de teribile secreturi, diplomat însărcinat cu mesaje crude, împovărat de cusururi fascinante, înfrigurat de o voință de adevăr rară, trăgînd după sine, ca cei mai mulți dintre noi, de altfel, crucea grea a celui smuls din cartier, murind frumos prin însingurare.

Prototip literar și, cu siguranță, deținător de arhivistică politică ce trebuie să existe undeva, în vreun JURNAL pe care numai vremea ni-l va restitui.

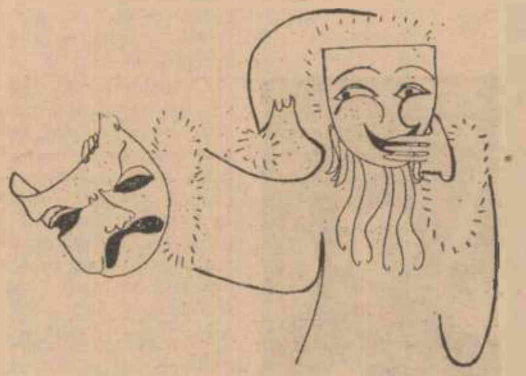
Eugen BARBU

Moş Gerilă

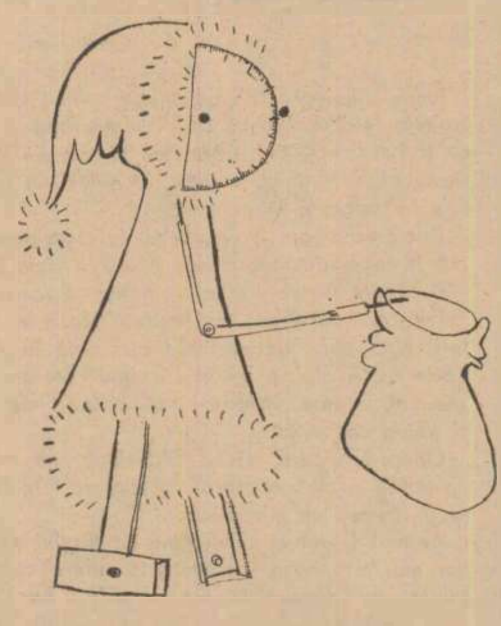
văzut de Ioana COJA

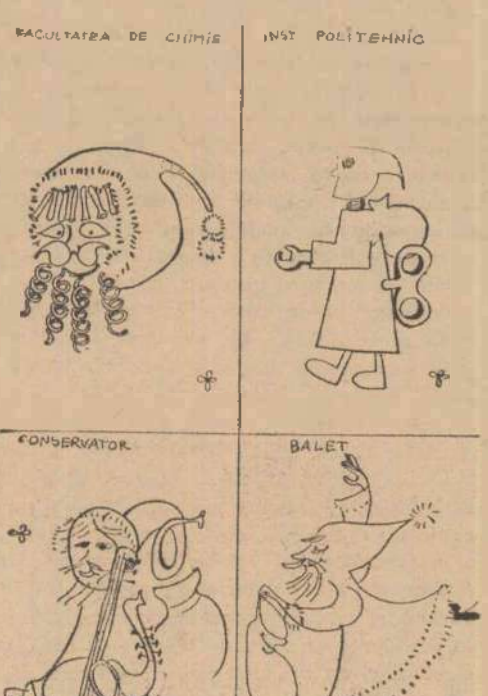
...LA ARTE PLASTICE

...LA TEATRU

..LA ARHITECTURĂ

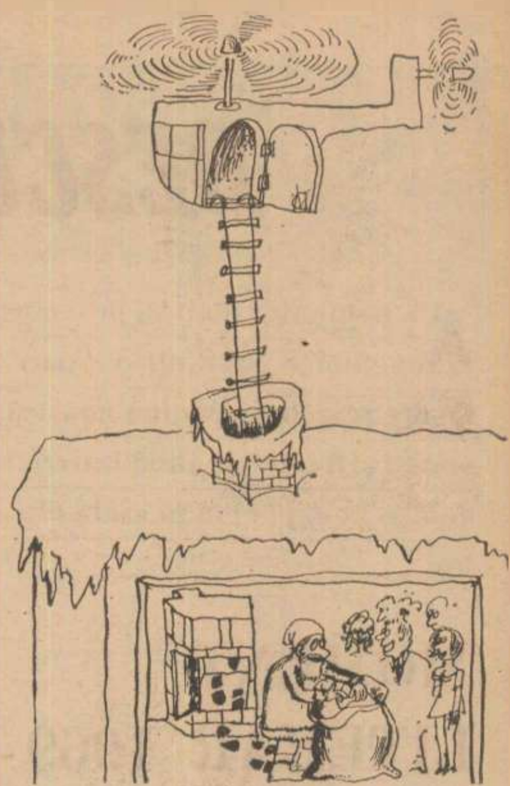

REVELIOANELE FACULTĂŢILOR

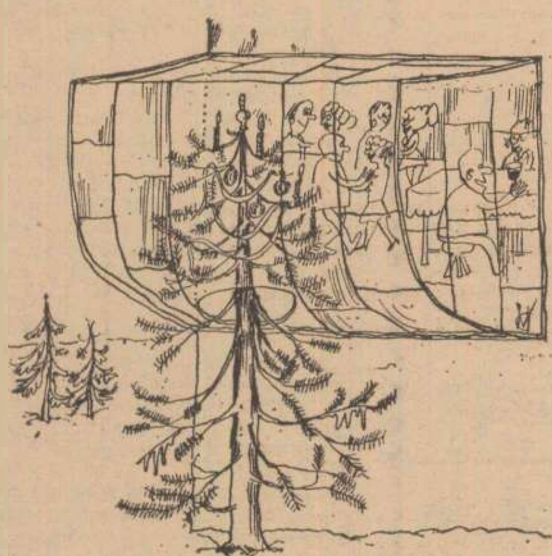
VASILE CRAIŢA MINDRA

CHIMIE

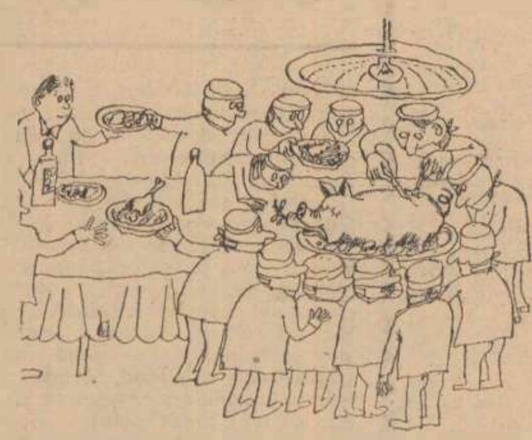
I.E.F.S.

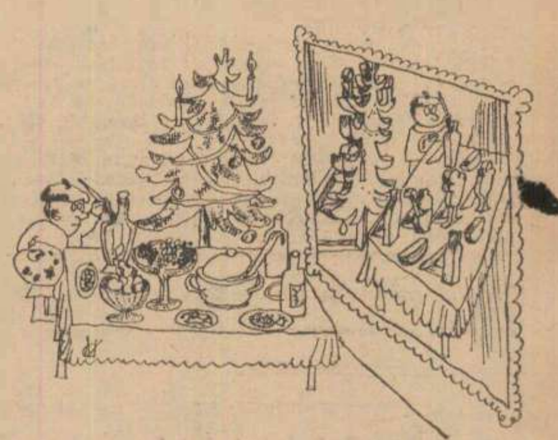
ARHITECTURA

AGRONOMIE

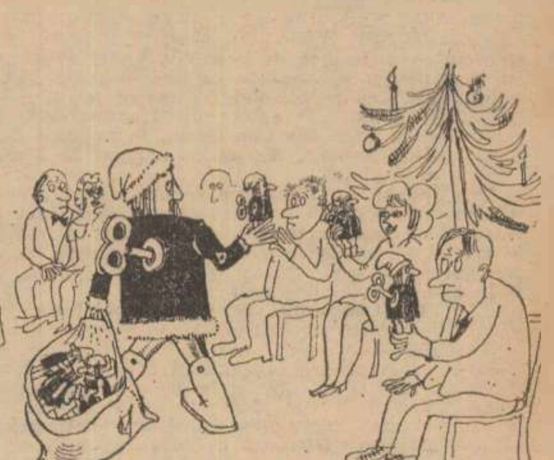
MEDICINA

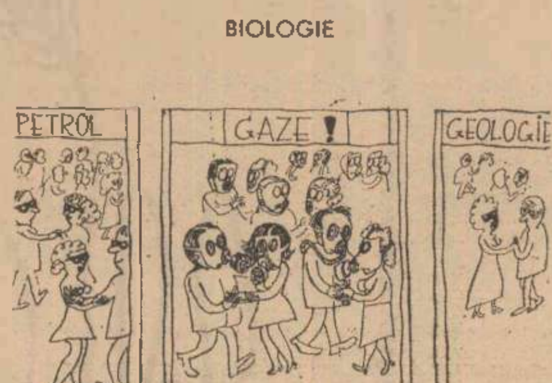
ARTE PLASTICE

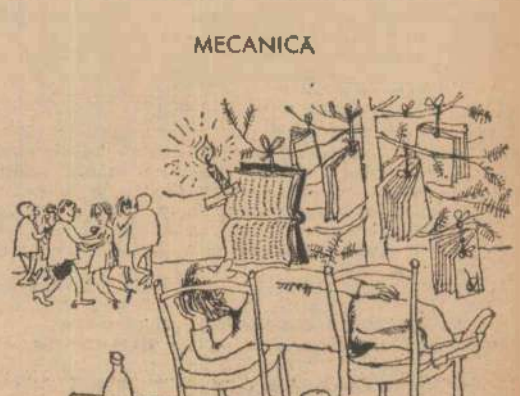
BIOLOGIE

MECANICA

I.P.G.G.

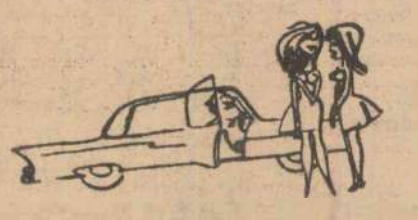
FILOLOGIE

MAPAMOND STUDENȚESC AL UMORULUI

MAPAMOND STUDENȚESC

AFORISME

— Timpurile sînt cu atît mai grele, cu cît este mai bine echipată armata.
— Lingușitorii sînt desăvîrșit îmbrăcați ca lachei ai minciunii.
— Nu înjura cînd oamenii nu-ți re-

— Urcă tu. Ziceai că tot te pasionează problemele de tehnică...

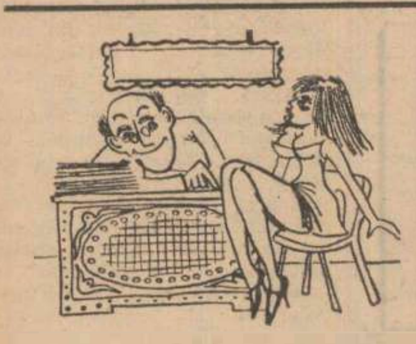
cunosc superioritatea și fii bucuros că ți-o iartă.
— Nenorocirea omenirii e că cei răi și proști se adună mai ușor decît cei buni și înțelepți.

Anecdote

O dată o pisică fugea după un șoarece. Acesta o zbughi, se ascunse într-o gaură și răsuflă ușurat :
— Vezi că nu mă ajungi ?
După o clipă se auzi un lătrat.
— Aha ! își zise șoarecele, pisica a încasat-o de la cîine, și-și scoase capul afară din gaură, ca să se delecteze.
Desigur, pisica atîta aștepta și... se sfîrși cu șoarecele.
Apoi, lingîndu-și mustățile, pisica miorlăi :
— Vezi ce bine e să știi limbi străine ?

*

Un tînăr îl depășește cu mașina pe un domn mai în vîrstă, tot cu mașina. După ce trece aude o hărmălaie.
„Vă zornăie aripa !" — strigă.

— Nu luați în seamă fizicul meu, tovarășe profesor, știu răspunsul la întrebarea dv.

Domnul se uită după el, zîmbește, și... nimic.
Tînărul se întoarce din nou :
— „Aloo ! Vă zornăie aripa !"
Domnul merge ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Merge mai departe și zîmbește. Tînărul se înfurie, încetinește pînă ajunge chiar lîngă el și urlă :

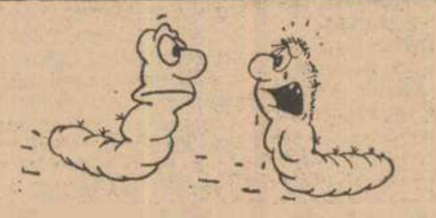
— Liniște ! În timpul mesei nu se vorbește !

— „Vă zornăie aripa, ce dracu !"
Domnul își face palma pîlnie la ureche și strigă : Nu aud, îmi zornăie aripa !

*

— Unde te duci Hanzo ?
— La gară, să-l întîmpin pe tata.
— Cînd sosește ?
— Mîine.
— Atunci de ce te duci acum ?
— Mîine nu am timp.

Două zerouri s-au întîlnit pe stradă.
— Unde mergi ? întreabă unul.
— La gară.
— Merg și eu cu tine.
Pe drum se întîlnesc cu un opt și primul zero exclamă :

— Dacă nu mă mai iubești, mă arunc în fața unei găini flămînde !

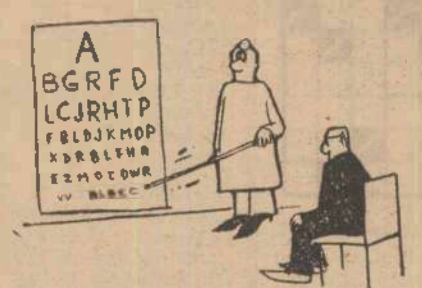
— Ia te uită la el, ce strîns e în talie !

*

— Chelner ! se înfurie un domn la restaurant. Am comandat o porție de păstrăv și mi l-ai pus la socoteală pe tot.
— Acesta e obiceiul la noi, vă rog...
— Am noroc, că nu mi-am comandat o porție de vacă...

*

— Jirko, a fost cineva aici cît am lipsit eu ?

— Văd, doctore !
(în lb. cehă, BLBEC înseamnă idiot)

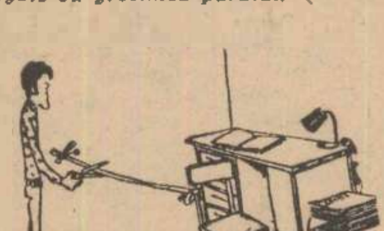
— Da.
— Cine ?
— Eu, mamă.
— Nu ! Eu te întreb dacă a venit cineva.
— Da.
— Cine ?
— Tu, mamă.

*

Vasek merge spre școală și vede în fața lui o bătrînă cu o sacoșă grea. Îi ia politicos sacoșa și o conduce.
— Stau departe, tinere, zice dînsa.
— Cu atît mai bine, bunicuțo, prima oră avem gramatica.

Un material scump

La universitatea din Wisconsin au loc exerciții de astronomie. Profesorul explică fenomenul Doppler. Reglează micrometrul ca să demonstreze că, cîteva lungimi de val sînt egale cu grosimea părului.

Profesorul, care era chel, scoate din buzunar o batistă mare, albă, o desface prudent și scoate din ea un fir de păr. Cu un oftat se întoarce către ascultători :
— De atîția ani îmi smulg cîte un nou fir de păr la fiecare exercițiu!... Și... iată unde am ajuns !

*

Un student se prezintă la examen. Trage biletul și se așează în ultima bancă. Apoi scoate un manual de sub haină și începe să citească. Profesorul îl observă și-l întreabă :
— Scuzați, ce faceți acolo ?
— Citesc pînă în ultima clipă, tovarășe profesor !...

Guralivul

povestire polițistă

Leslie Gordon Bernard

Prin fereastra trenului care alerga sclipeau luminițe singuratice. Trenul se zguduia la curbe așa de tare, că cei din cupeul pentru fumători tresăreau mereu, înspăimîntați.

— Avem întîrziere, se auzi un glas.

— O să recuperăm curînd, adăugă un bărbat în haine cenușii.

— Interesant, și atunci am spus același lucru.

Își aprinse o țigară și după o clipă continuă :

— Iertați-mă. Desigur, nu înțelegeți. Am călătorit nu demult pe linia asta. Noaptea. Și trenul nostru avea întîrziere. Am să vă povestesc o istorie interesantă.

La început am crezut că omul e un guraliv obișnuit. Trenul, așa cum am spus, avea întîrziere, de aceea m-am dus la vagonul restaurant. Peste o clipă se așeză lîngă mine el, guralivul acela.

— Avem întîrziere, zise.

— Vom recupera, l-am răspuns.

Citi îndelung lista de bucate, apoi chemă chelnerul și-și comandă cina.

— Și pe dv. vă impresionează ?, mi se adresă, și arătă cu mîna întunericul de după geam.

— Viteza asta, demonul epocii moderne...

Tăcu și începu să studieze o tînără pereche care ședea nu departe de noi. Ea, fată tînără, privea devotată în ochii elegantului său partener.

— Călătorie de nuntă ?... remarcă întrebător vecinul meu.

— Cred că da, adăugai. Deodată, îmi veni o idee grozavă.

Ridicai paharul cu vin, și-i propusei vecinului :

— Să bem pentru fericirea tinerei perechi !

Zîmbi silit și răspunse :

— Nu cred în fericire. Mai există, poate, satisfacție. Și, poate, un dram de mulțumire... Dar fericire — nu ! Știu mulți oameni, care au cunoscut mulțumirea, dar nici unul care să fi cunoscut fericirea.

Tăcu o clipă. Chelnerul aduse mîncarea ; apoi continuă :

— M-am ocupat de problema asta. Desigur, vă va surprinde faptul că sentimentul mulțumirii poate naște și o... crimă ?

— O crimă ? — m-am mirat.

— O crimă — zise el serios — poate da omului sentimentul mulțumirii depline.

Observă mirarea mea. Rîse și continuă.

— Uitați-vă la perechea asta de îndrăgostiți. Să zicem că le invidiez fericirea. Poate pentru că viața nu mi-a zîmbit niciodată. De aceea apare în mine dorința de a-i ucide.

— Prea romanțios.

— Viața e plină de romane. Pot continua ?

— Vă rog.

— Și mă hotărăsc să-i ucid. Aici în tren. Credeți că nu e posibil ? Că mă vor prinde imediat ? Exclus ! Precis, sînt capabil să fac cunoștință cu ei. Apoi le comand vin. Pînă să aducă chelnerul băutura și să plătesc, nu-mi va fi greu să le arunc în pahar pastile cu otravă. Gustul și culoarea băuturii nu se schimbă. Beau cu ei, mă uit la ceas și-mi iau rămas bun, pretextînd că vreau să trimit o telegramă în stația următoare, tocmai ca să anunț că avem întîrziere, și dispar. Pastilele încep să-și facă efectul abia după cîteva minute, dar între timp eu nu voi mai fi în tren...

— Teoria dumneavoastră nu e bine gîndită — observ eu.

Trenul oprește numai în cîteva stații.

— Fantastic ! — strigă guralivul. Ați îmbunătățit planul meu. Dar... în tren sînt și semnale de alarmă. Opresc trenul, noaptea e întunecoasă și nimeni nu bagă de seamă că am coborît și am dispărut.

Am izbucnit în rîs și am completat calculele : Se mai adaugă și altă neplăcere : ca pastilele să-și facă efectul mai repede decît v-ați așteptat.

— Și încă ceva. Nimeni nu mă va vedea coborînd pe peron, mă completă. Taina dispariției aparține sentimentelor deplinei mulțumiri, cum v-am spus.

— Mi se pare, stimate domn, că duceți glumele prea departe. Puțin îmi lipsește să cred că v-ați hotărît să ucideți.

Din fericire, nici un răufăcător n-a fost pînă acum atît de naiv, ca să-și trădeze planul.

Își scutură capul și zise : Chiar dacă aș plănui o crimă, v-aș putea încredința liniștit planul. Tot nu m-ați crede.

— Nici un ucigaș nu s-ar purta așa, spusei.

— Iarăși vă înșelați. M-am gîndit mult la asta. Nu cunoașteți natura ucigașului. Am cunoscut unul, pe care l-au prins numai din cauză că a simțit nevoia să se laude cuiva cu fapta lui.

— Dar ăsta a fost nebun !

— Deloc. Unii ucigași sînt ca actorii. Au nevoie de spectatori. Așa, fapta este mai periculoasă și mai interesantă.

Am chemat chelnerul și am plătit. M-am despărțit de fiecar și m-am dus în compartiment. M-a prins neliniștea. Din compartiment am zărit traversînd culoarul tînăra pereche. Povestirea acestui guraliv nu-mi dădea pace, nu o puteam uita. Bărbatul în haine cenușii își întrerupse povestirea. Toți tăceau. În sfîrșit, unul din călători întrebă :

— Băutura a fost, într-adevăr, otrăvită ?

— Desigur. Poliția a trimis restul de vin la analiză. Era o otravă neobișnuit de rapidă.

— Pe făptaș l-au prins ?

— A dispărut fără urme.

Toți de față s-au întristat. În realitate, guralivul acela nu era ucigaș. În clipa cînd a tras de semnalul de alarmă, în vagonul restaurant, din cauza smuciturii foarte puternice, s-au răsturnat toate paharele. Tînăra pereche n-a gustat din vinul otrăvit. Ucigașul nu e capabil să-și mediteze planul în toate amănuntele.

Viața studențească

Mulțumește călduros pentru contribuția adusă la tipărirea ei de-a lungul anului 1969 de către toți lucrătorii Combinatului poligrafic „Casa Scînteii", și le urează UN AN FERICIT, pe care să-l înscrie cu VERZALE în agenda lor !

REVELION ENIGMĂ

din ediţia apocrifă a volumului „Poveşti pe care nu m-au lăsat să le dau la TV"

Persoanajele dramei

1. Personajele principale
2. Personajele secundare
3. Eroii

Datele problemei

1. Cine este Ilie Popescu? — Ilie Popescu este un coleg de-al dumneavoastră.
2. Ce vrea el? — Vrea să petreacă revelionul împreună cu colegii săi.
3. De ce a venit el în tabără? — De asta.
4. Cît mai e pînă la miezul nopţii? — Mai e.

Unde e problema?

Aici e problema. I. P. a dispărut. S-a anunţat şi la staţia de amplificare. Şi acolo nu se anunţă lucruri neverificate. Altfel nu s-ar amplifica.

Cine l-a văzut ultima oară pe Ilie P.?

Ăla nu, ăla nu.

Ce făcea I. P. ultima oară cînd n-a fost văzut?

Citea un articol, despre „Automatica în conexiunile ei actuale".

Poate de aia a...?

Poate. Sînt conexiuni şi conexiuni.

Dumneavoastră vă putem spune. Dar, sst! Să n-audă nimeni! I. P. a fost răpit. Da, răpit! Tocmai trecea, aşa, singurel, pe potecă, făcîndu-şi plimbarea obişnuită după desert. Mă rog, treaba lui. Cu toţii o işnuim cîte o plimbare, aşa, după desert. Cel puţin cu toţii obişnuim un desert. Treaba noastră. Dar noi n-am fost răpiţi. Măcar pînă la proba contrarie. Or, el a fost răpit.

ACUM INTERVINE JAMES BOND

Ce are a face James Bond cu povestea noastră?

N-are nimic de a face. Tocmai d'aia. El nu se ocupă cu răpiri. Are alte treburi. Şi nu face ore suplimentare. Nici mort. (Nici viu).

Deci, Ilie tocmai trecea, aşa, singurel, pe potecă, aşteptind să se insereze şi refăcîndu-şi apetitul în vederea amortizării cu succes a contribuţiei sale la apropiatul ospăţ. Visa o oală plină cu sarmale cînd s-a simţit prins de braţe — o mînă grea i-a acoperit ochii. Întrucît era o mînă transparentă a putut observa că oamenii care-l înconjuraseră aveau capul tubular, ca o sarma amplută cu şirg. Poate erau sarmaţi. Dar sarmaţi nu mai există. S-au civilizat şi ei. Nu se mai mănîncă. Răpitorii vorbeau o limbă nedeslușită şi, de cîte ori îşi mişcau capetele, şuruburile care le ţineau loc de gît ad-interim scîrţîiau înfiorător. Oricum, ar fi trebuit să şi le ungă, socoti Ilie în timp ce era transportat spre o destinaţie necunoscută.

Dialog între I. P. şi răpitori

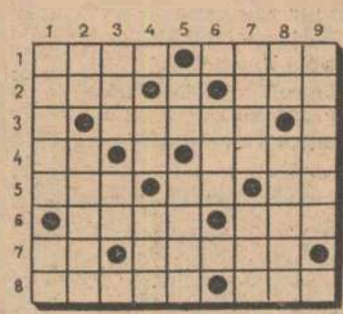
I. P. (timid) — Unde mă aflu?

R. (cu un scrişnet de frîne) — Pe o farfurie zburătoare.

— Aş, nu se prinde, tovarăşe. Eu sînt în problemă. Nu mai există farfurii zburătoare. S-a constatat pe cale experimentală.

— Poate că ai dreptate. Farfuriile zburătoare sînt o ficţiune. De altfel, noi ne aflăm pe o farfurie fictivă. Ceea ce n-o împiedică să zboare. Ca să te convingi, oricum, descurcă acest careu:

Farfurii zburătoare

ORIZONTAL: 1) Farfuria de zi cu zi — Responsabil cu zburătoarele. 2) Una la cor! — Se aruncă în apă. 3) Bine crescut. 4) E spaţial — Se ia la purtare (fig.) 5) A se plînge (reg.) — E de mămăligă — Un aur la el acasă. 6) Zburătoare (fig.) — E bună la chefuri. 7) Făcut praf — Club sportiv bucureştean. 8) Invers! — Farfurie... nu-i nimic.

VERTICAL: 1) Preuniversitaria — Într-un picior. 2) Suflet de baron! —Luase pe departe. 3) Mai marele comunei — E un exemplu pozitiv. 4) La capătul pămîntului — Ultimul cuvînt. 5) Zboară după cum bate vîntul — Compus chimic. 6) Apa trece. 7) Pleacă din inimă — Calule mănînci... 8) Cu braţele încrucişate — Fost-au cîtă frunză şi iarbă (sing.) 9) Lume, lume...

Toma MICHINICI

I. P. (vesel) — Gata!

Corul răpitorilor: Stai! Nu sări din mers! Ne aflăm deasupra nivelului mării...

I. P. — Hai să lăsăm glumele astea cu nivelul...

Corul (pe 7 voci) — Tinere, nimeni nu iese de aici pînă nu dezleagă 3 enigme! Nimeni nu iese, nimeni nu intră!

I. P. — Bine, bine, dar de ce 3?

Corul — Din motive de cultură generală. Totul în viaţă se învîrte în jurul cifrei trei. N-ai auzit de Romanţa celor 3 corăbii. Trei într-o barcă. Reexaminare la 3 materii. Trei doamne şi toţi trei, Punguţa cu trei bani şi altele?

I. P. — Şi dacă...

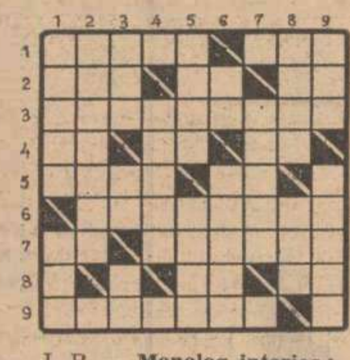
Răpitorul şef — Nu există dacă. Limba noastră nu cunoaşte prepoziţii. Numai conjuncţii. Conjuncţii şi conjuncturi. Poftim, prima enigmă. Prima, sau enigma iniţială, cum vrei să-i zici. Dacă n-o dezlegi, te-ai fript.

1. Enigma iniţială

Orizontal 1. Cămin — În lista... de la istorie 2. Academia de Studii Economice — Literat! — Afiliată... la cerc! 3. Preuniversitar (adj) 4. Teu! — Cursul 24! — Intrare la decanat! 5. Are acces la Viaţa studenţească (fig) — Intră-n studiul metalelor... la mecanică! 6. Un anume material... lucrat în extremis 7. Intrată în amfiteatru! — Influenţaţi de unul din elementele valoroase de la chimie. 8. Spune o veste...!! — ...începe cursul...! 9.... de la capitolul lichide.

Vertical 1. Cu limite care tind spre infinit — Mijloc de prevedere! 2. A audia 3. Parcurge jumătate din teorie! — File de caiet! — Începe facultatea! 4. N-o face lată...! 5. Angrenat în probleme de transporturi — Umblă cu protecţii... 6. Înscris la cerc! — Circuite interioare de semnalizare... 7. Specialişti în probleme de sistematizare a oraşelor 8. Ultimul an la medicină — Exmatriculată de la I.A.T.C.!! 9. Face literele... — În sfîrşit, un material bine studiat.

C. DUMITRESCU

I. P. — Monolog interior:

Mari şmecheri sînt ăştia cu farfuriile zburătoare. Mă pun să caut 33 de cuvinte fără nici un haz şi cînd colo, cheia enigmei zăcea tocmai în titlul ei! Acum sper că sînt mulţumiţi şi mă vor lăsa să plec. Vorba poetului — timpul trece, rîndunelele se duc. Vreţi să facă rîndunelele revelionul fără mine?...

Se aude muzică de Bach, Olah şi Alfred Mendelsohn-Bartoldy. Pe acest fond, declaraţia stereofonică a răpitorului-şef:

Viaţa dumitale atîrnă de un fir de păr. Fără să dezlegi toate enigmele nu vei pleca de aici. Dacă nu reuşeşti... nu vei şti ce te aşteaptă. Nici Dante n-ar avea atîta imaginaţie. Oricum, el e mort. Dacă însă reuşeşti, înainte de miezul nopţii te vei afla în posesia unui secret pe care nici Polichinelle nu îndrăznea să-l viseze. Poftim enigma următoare. Te-ai ars, dacă n-o dezlegi!

2. Enigma test

Întrebare unică

Care este substantivul magic pe care îl pronunţă maestrul Ion Dichiseanu în acest

instantaneu, surprins tocmai cînd domnia-sa începea să cînte un şlagăr de mare popularitate pe care s-a străduit să-l lanseze personal:

Bibliografie de specialitate

— Dichiseanu, Ion — „Opere muzicale".

— Volumul de romanţe „Pe bulevardul meu e toamnă iar".

— Filmografie: 1) „Calle Mayor" de J. A. Bardem. 1956 (trad. de Milka Băncilă). 2) Film românesc de Manole Marcus, 1962 (Mai aveţi amintiri?). 3) Film de Fellini din seria „La strada care-a răsărit".

Răpitorii se explică

Răpitorii (explicîndu-se)—Enigma care urmează e, într-un fel, complementară. Dar să nu iei prea în serios termenul ăsta. Conform structuralismului, ar putea fi şi atributivă. Adică, oricum ai întoarce-o, dacă n-o dezlegi, te-ai prăjit.

I. P. (curajos) — Nu-mi mai vorbiţi de prăjit. Nu mă înspăimîntă toate torturile iadului, inclusiv presesiunea. Deşi se spune că infernul e pavat cu bune intenţii. Aş fi preferat să fie pavat cu sarmale, la ora asta.

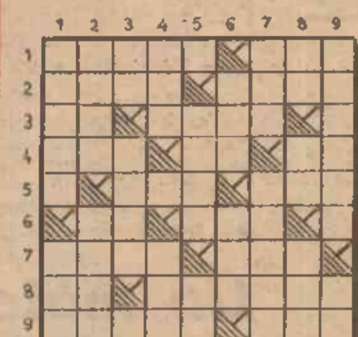
3. Enigma cu 5 vocale şi 4 consoane

Sînt aici 36 de cuvinte alcătuite numai din aceleaşi 9 litere.

Dacă le-ai aflat, poţi reconstitui un cuvînt care să le combine la un loc pe toate 9?

ORIZONTAL: 1) Cu... Cu. — Semn de mirare 2) Steaua vînturilor — Cu veste şi manşete albe 3) E cub — Ieşire la aer 4) Mijloc de inspiraţie — Început la urmă — Mic din nimic! 5) Galben la faţă — Bătut şi schimbat 6) Cerc literar — Vin la miezul nopţii 7) Cu... multă însufleţire — Măsură luată din timp 8) Dă onorul — Făcută de oaie 9) Casă de bani — Ea, de colo.

VERTICAL: 1) Cu semn în frunte — Component al lotului naţional 2) Ţinută de ocazie — A înflori 3) Lăcaşul vrăjitorului — De ici de colo 4) Moft — Mobil central! 5) Îţi pică din cer — Scriere 6) Productivitate sporită — Deosebit de vechi 7) Dare de seamă (inv.) — Intră în casă 8) Unsoare — Element din natură — Timpul prezent 9) Capodoperă (fem.) — A văzut dublu.

Ion SANDU

Ce-a păţit I. P. după ce a dezlegat cele 3 enigme.

— Acum pot pleca? întrebă Ilie.

— Mai e ceva, răspunse suav unul din farfurişti, evident cel mai amabil. O enigmă mică. O enigmuţă. Fără ea nu poţi pricepe cheia problemei.

— Dar era vorba de 3, nu de 4!

— Între timp ne-am răzgîndit. De altfel, să-ţi fac o confidenţă, totul în viaţă se învîrte în jurul cifrei 4. Asta e cifra magică. N-ai auzit de Patru într-o barcă, Patru negri mititei, Patru la primărie, Punguţa cu patru bani şi altele? Or, în enigma asta totul porneşte şi ajunge la număr. Stai să vezi.

4. Enigma detectivului de pe un vas de pasageri

Plouase toată după-amiaza şi pe punţile neacoperite ale vaporului se adunaseră băltoace de apă murdară. Un grup de marinari se şi apucaseră să facă curăţenie pe puntea de sus, trebăluind cu măturile, cîrpele şi găleţile lor printre picioarele pasagerilor întîrziaţi. Unul din aceşti mateloţi fu astfel martor la crimă.

„Stăteam aşezat, în genunchi, relată el detectivului sosit la faţa locului, cînd am auzit în spate un zgomot ciudat, ceva ca o bufnitură surdă, ca o lovitură de aia, ştiţi, cum dau boxerii în sacul de antrenament. M-am întors, dar n-am putut zări decît silueta unui bărbat alergînd. Am avut impresia că a intrat într-una din cabinele de pe stînga coridorului, dar nu ştiu în care. Primul meu gînd a fost să-i dau o mînă de ajutor victimei..."

Dar fusese prea tîrziu. Detectivul se scărpină la ceafă, prefăcîndu-se că meditează. Cum naiba să descopere pe autorul unei crime despre al cărei mobil n-avea nici cea mai mică idee? Erau trei cabine pe partea stîngă a coridorului — numărul 11, 13 şi 15. Şi, în fiecare, locuia cîte un bărbat.

— Cum v-aţi petrecut după-amiaza? se adresă el ocupantului cabinei nr. 11.

— Petrecere se poate numi asta? bombăni omul. Puteai să scoţi capul afară pe aşa o ploaie? Uite, nu m-am mişcat toată ziua din cabină şi am consumat litruţa asta de coniac de la cap la coadă...

Bărbatul din cabina nr. 13 stătea şi el în pat, în pijama.

— V-am deranjat... dormeaţi? întrebă detectivul.

— Da de unde? Toată ziua m-am chinuit să termin de citit o carte, ce să fac altceva — la bar e închis, marinarii ăştia cu găleţile lor ocupă toată puntea... Altceva mai bun n-ai de făcut decît să dormi, dacă poţi, sau să citeşti, dar eu nu pot citi pe vapor, e prea multă linişte...

În cabina 15, celălalt pasager se pregătea să se îmbrace.

— Plecaţi undeva? îi zîmbi detectivul.

— Păi, e ora mesei, făcu omul, preocupat să-şi înnoade cravata. Am tras un somn pe cinste şi acum mi s-a făcut foame. Vezi mata, eu cam sufăr de rău de mare, asta mă obligă să stau mai mult în pat.

Bărbatul se aşează pe scaun să-şi încalţe pantofii şi detectivul remarcă pe podea o mică pată umedă. Zîmbi din nou, îi spuse omului „poftă bună" şi ieşi.

Afară, pe coridor, nu mai era nimeni. Marinarii transportaseră corpul victimei la infirmerie. După cîteva clipe de ezitare, timp în care se scărpină violent la ceafă şi sub bărbie, detectivul pătrunse în una din cabine, scoase cătuşele din buzunar şi se adresă bărbatului care-l privea uluit:

— Urmaţi-mă, sînteţi arestat, sub învinuirea de crimă.

Deci, ce număr purta cabina asasinului?

— Formidabil! strigă Ilie, pradă unei nemaipomenite efuziuni sentimentale (. . . . . — loc pentru desfăşurarea efuziunii)

Staaai!!!!!

Corul de răpitori şi răpitoare, în costume potrivite (pe ritmul melodiei „O, my darling billy-bock":

Acum că ai dezlegat
Tot ce-a fost încrucişat
Premiu-ntîi ai cîştigat
Ura şi la mai mare!!!

Cum, n-aţi ştiut?

REVELION ENIGMĂ este un mare concurs cu premii

Dezlegătorilor li se acordă

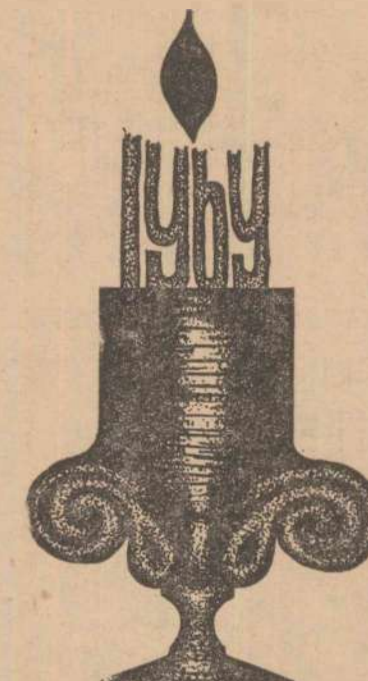
PREMIUL I — 500 lei
PREMIUL II — 600 lei
PREMIUL III — 700 lei

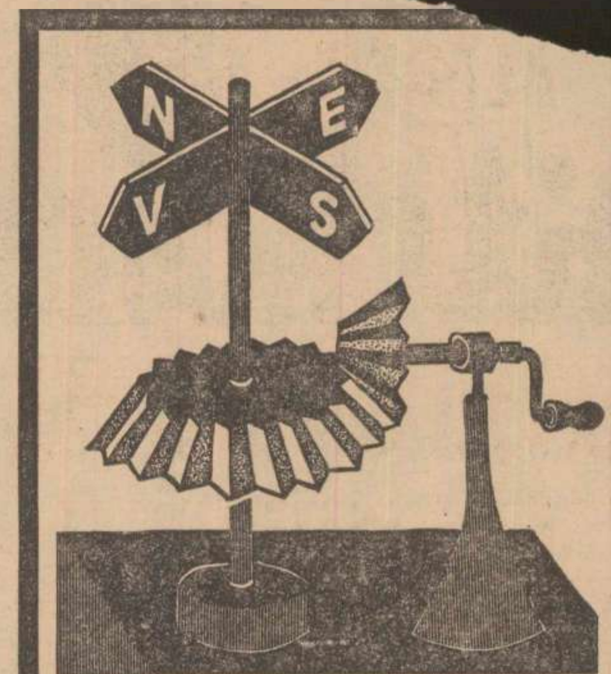
Numeroase menţiuni în tot felul de obiecte!

Aşteptăm răspunsurile pînă la 1 ianuarie 1970.

Data de expediere poştală — 31 decembrie, miezul nopţii.

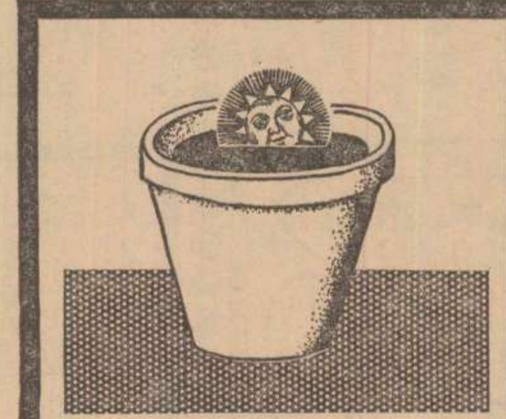

VRABIA REPAR
-TIȚIE VISEAZĂ

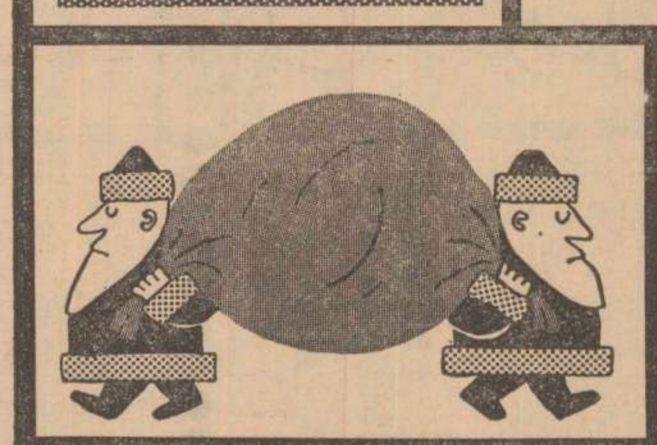

N
E
V
S

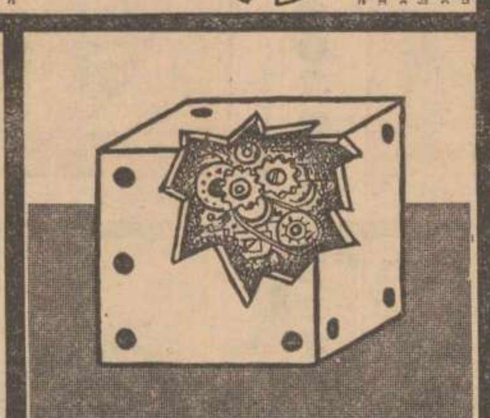

UMOR
1 9
ION DOGAR
MARINESCU
7 0
DE...RIS

PIS
PIS
PIS

5

1970
1969

OMUL LUI COLUMB !

CALENDAR 1970

IANUARIE

L		5	12	19	26
M		6	13	20	27
M		7	14	21	28
J	1	8	15	22	29
V	2	9	16	23	30
S	3	10	17	24	31
D	4	11	18	25	

APRILIE

L		6	13	20	27
M		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

IULIE

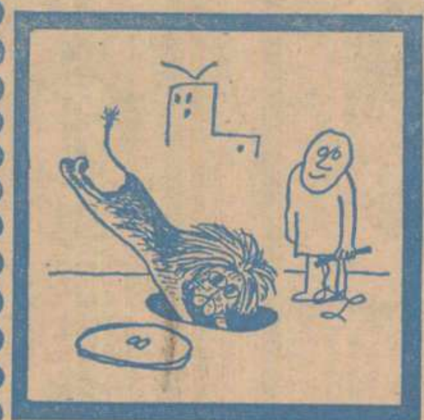
L		6	13	20	27
M		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	31
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

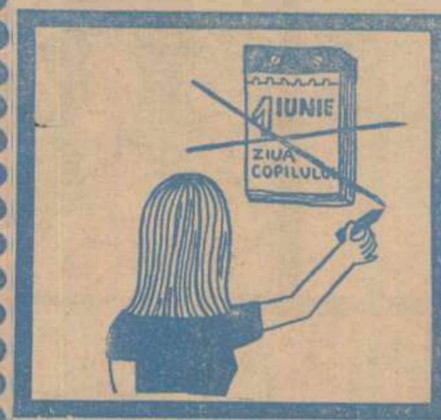
OCTOMBRIE

L		5	12	19	26
M		6	13	20	27
M		7	14	21	28
J	1	8	15	22	29
V	2	9	16	23	30
S	3	10	17	24	31
D	4	11	18	25	

FEBRUARIE

L		2	9	16	23
M		3	10	17	24
M		4	11	18	25
J		5	12	19	26
V		6	13	20	27
S		7	14	21	28
D	1	8	15	22	

MAI

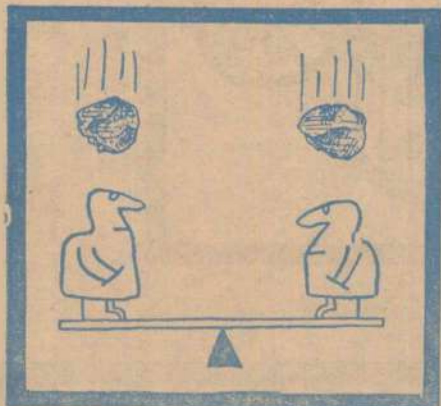
L		4	11	18	25
M		5	12	19	26
M		6	13	20	27
J		7	14	21	28
V	1	8	15	22	29
S	2	9	16	23	30
D	3	10	17	24	31

AUGUST

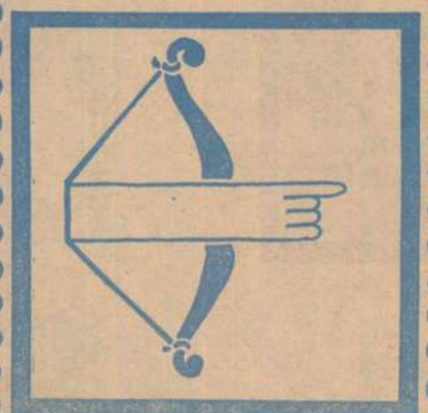
L		3	10	17	24	31
M		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
J		6	13	20	27	
V		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

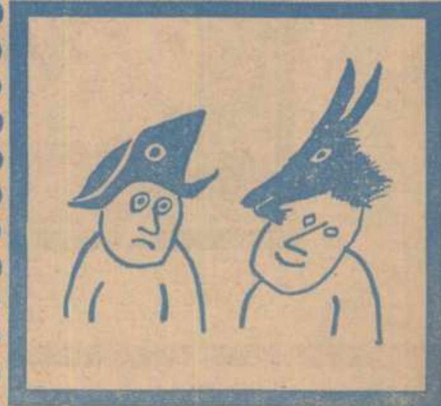
NOIEMBRIE

L		2	9	16	23	30
M		3	10	17	24	
M		4	11	18	25	
J		5	12	19	26	
V		6	13	20	27	
S		7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29	

MARTIE

L		2	9	16	23	30
M		3	10	17	24	31
M		4	11	18	25	
J		5	12	19	26	
V		6	13	20	27	
S		7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29	

IUNIE

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

SEPTEMBRIE

L		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

DECEMBRIE

L		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	31
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

REDACȚIA: str. Brezoianu 13, tel. 14 02 15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA S